

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

בפני כבוד השופטת ורד ריקנטי-רוסטר

תובע/נתבע:

XXXX

ע"י עו"ד מירב שפר אלמליח ועו"ד גלי רון

נגד

נתבעת/תובעת:

XXXXXX

ע"י עו"ד יניב סברדליק ועו"ד ענבר סברדליק

פסק דין

עניינו של פסק דין זה הכרעה בשאלה האם הסכם הגירושין אשר נחתם בין הצדדים הינו הסכם פיקטיבי – למראית עין? ככל שהמענה לשאלה זו הינו חיובי – יש להכריע בשאלה האם יש ליתן סעד הצהרתי בדבר בטלותו של הסכם הגירושין ולקבוע מהן התוצאות הנובעות מבטלותו במערכת היחסים הרכושית בין הצדדים.

א. העובדות אשר אינן שנויות במחלוקת

1. מר XXX (להלן: "התובע") וגב' XXX (להלן: "הנתבעת"), הינם בני זוג לשעבר, אשר נישאו ביום 14.8.85 והתגרשו לראשונה ביום 14.12.94.

2. מהקשר בין הצדדים נולדו להם 4 ילדים, כולם בגירים נכון למועד מתן פסק דין זה. שלושה ילדים נולדו לצדדים טרם גירושיהם הראשונים ואילו בן הזקונים נולד כשנה וחצי לאחר גירושין אלה, ביום 1.11.96.

3. בטרם גירושי הצדדים ערכו הצדדים הסכם גירושין (להלן: "הסכם הגירושין") אשר נחתם ביום 13.10.1994. הסכם הגירושין אושר על ידי בית המשפט המחוזי וקיבל תוקף של פסק דין ביום 16.10.1994 (ר' נספח ג' לתצהירו של התובע).

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

4. בהסכם הגירושין קבעו הצדדים, בין היתר, הוראות לעניין המשמורת ביחס לילדיהם ואת סכום מזונות הילדים בו יישא התובע. כן קבעו הצדדים, בין היתר, שכל זכויותיו של התובע בבית המגורים של הצדדים ברח' XXXXX, הידוע גם כתת חלקה XXXXX (להלן: "בית המגורים"), יועברו על שמה של הנתבעת.

5. אין חולק שלאחר גירושי הצדדים ביום 14.12.94 חיו הצדדים חיים משותפים. בעוד שלטענת התובע ממדרגות הרבנות חזרו הצדדים לחיים משותפים במשך 16 שנים נוספות, לטענת הנתבעת החזרה לחיים משותפים היתה לאחר שלושה חודשים - והקשר נמשך רק עד לשנת 2000, אם כי היו לטענתה עליות ומורדות במערכת היחסים של הצדדים לאורך השנים. הצדדים חלוקים על טיבו של הקשר ביניהם בתקופת החיים המשותפת לאחר הגירושין הראשונים, משכו של הקשר וכן ביחס לכוונתם ורצונם בעת עריכת הסכם הגירושין - על כך ארחיב בהמשך פסק דיני.

6. בשנת 2005 הגיש התובע בקשה לפשיטת רגל (פשי"ר XXX) לבית המשפט המחוזי בנצרת. ביום 8.12.05 ניתן כנגד התובע צו לכינוס נכסיו וביום 26.3.07 הוא הוכרז כפושט רגל ועו"ד XXXX מונה כנאמן על נכסיו. לשם השלמת התמונה יצוין שביום 11.3.13 אישר בית המשפט המחוזי את הצעתו של התובע להסדר נושים ונתן בעניינו צו הפטר, אשר הותנה בעמידתו של התובע בתנאי ההסדר שאושרו. על פי הצעת הסדר הנושים שאושרה התחייב התובע באמצעות סיוע של בני משפחה לשלם סך של 300,000 ש"ח לטובת נושיו וזאת להסדרת תביעות חוב אשר הוגשו כנגדו בסכום מצטבר של כ- 950,000 ₪ (ר' הודעת התובע בתמ"ש XXXXX מיום 12.11.12, מיום 15.1.13 ומיום 13.3.13).

7. על אף שיש מחלוקת בין הצדדים לעניין מועד פרידתם הסופי, עולה מכתבי הטענות שלכל המאוחר נפרדו הצדדים בחודש 1/2011 אף לטענת התובע. בנוסף אין חולק שביום 22.2.12 נתנה החלטת בית הדין הרבני האזורי בטבריה בבקשת התובע לסידור הגט בינו לבין הנתבעת פעם נוספת, בה נקבע, בין היתר, כי:

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

1 "כעת התקיים דיון בבקשתו של התובע לסידור גט פעם נוספת, עקב חזרה לחיים
2 משותפים לאחר הגירושין. מאחר ושני הצדדים מסכימים שלאחר הגירושין חזרו
3 לחיים משותפים לפרק זמן מושך, וקיימת הסכמה לסידור הגט, אנו מחליטים –
4 יזומן מועד לסידור הגט".

5
6 בהמשך קבע בית הדין הרבני מועד לסידור הגט והצדדים התגרשו בשנית (ר' החלטה ופסק
7 דינו של בית הדין הרבני – נספחים א' 1 ו- א' 2 לתצהירו של התובע).

8
9 8. לאחר פרידת הצדדים הגיש התובע מספר תביעות כנגד הנתבעת: האחת, תביעה מיום
10 13.11.11 לחלוקת רכוש וחובות הצדדים ומתן חשבונות (תמ"ש xxxxxx) (להלן: "התביעה
11 הרכושית"). השנייה, תביעה מיום 23.3.14 לביטול הסכם הגירושין אשר נערך בין הצדדים
12 (תמ"ש xxxxxx) (להלן: "התביעה לביטול ההסכם").

13
14 בעת הגשת תביעתו הרכושית של התובע לבית משפט זה, לא התבקש על ידי התובע אישור
15 בית המשפט של פשיטת הרגל לניהול ההליך. אישור זה התבקש על ידי התובע רק בשלב
16 מאוחר ולדרישת בית משפט זה. לאחר אישור הסדר הנושים ומתן צו ההפטר המותנה לבעל,
17 ניתנה בהמשך גם הסכמת הנאמן ובית המשפט המחוזי לכך שהתובע ינהל את התביעה
18 הרכושית כנגד הנתבעת (ר' הודעות התובע בתמ"ש xxxxx מיום 4.4.13, מיום 23.6.13
19 ומיום 26.6.16).

20
21 9. הנתבעת התגוננה מפני התביעות ובקשה לדחות הן על הסף והן מטעמים לגוף העניין. כן
22 עתרה הנתבעת בתביעות מצידה כנגד התובע: האחת, תביעה מיום 3.11.13 לסילוק ידו של
23 התובע מבית המגורים וחיובו בתשלום דמי שימוש ראויים (תמ"ש xxxx). השנייה, תביעה
24 מיום 3.11.13 למזונות עבר של ילדיהם (תמ"ש xxxx). השלישית, תביעה מיום 3.11.13
25 למזונות ומדור (תמ"ש xxxxxx). פסק דין זה אינו עוסק בתביעות המזונות ותביעות אלה
26 תוכרענה בנפרד, על אף שהן נשמעו במאוחד.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

ב. טענות הצדדים

10. לטענת התובע, על אף גירושי הצדדים, בפועל הם מעולם לא נפרדו וגירושיהם לא מומשו. לטענתו, רק בחודש ינואר 2011 החליטו הצדדים להיפרד ואז עבר להתגורר ביחידת הדיוור הצמודה לבית המגורים.

11. לטענת התובע, הצדדים לא ראו עצמם כגרושים ולא הציגו עצמם כגרושים כלפי סביבתם הקרובה ואף ילדיהם לא ידעו שהוריהם התגרשו. לטענתו, החלטת הגירושין היתה נעוצה בקשיים כלכליים שחוו הצדדים וכי בעקבות עצה משפטית משותפת שקבלו אשורו הצדדים את הסכם גירושין בבית המשפט המחוזי והתגרשו בבית הדין הרבני. לגרסתו, ממדרגות הרבנות שבו הצדדים לביתם המשותף ואף נולד להם ילד נוסף כשנה וחצי לאחר מכן. הסכם הגירושין עליו חתמו הצדדים, היה נטול משמעות והצדדים מעולם לא ממשו את האמור בו.

12. התובע טען שהצדדים ניהלו אורח חיים תקין ומשק בית משותף ושהוא עבד ללא לאות על מנת לעשות לביתו ולאישה ותוך שהוא משתדל לפעול לשם הקטנת החובות אשר נצברו. לטענתו כל שנותרה המשותפות נהגו הצדדים בשיתוף מלא. כל נכס שהתקבל לידיהם ו/או נרכש על ידם ו/או שניתן במתנה היה מכוון למשקם המשותף. בשום שלב של חייהם, גם לא בעת מצוקות כלכליות שחוו הצדדים, הם מעולם לא נהגו בהפרדה רכושית.

13. על פי הנטען, הצדדים חיו כבעל ונתבעת במשך 28 שנים, ולמעשה נפרדו לראשונה בחודש ינואר 2011, כאשר במהלך חייהם נצברו לצדדים זכויות וחובות אשר יש לחלקם שווה בשווה. משכך עתר התובע בתביעה הרכושית כנגד הנתבעת, לחלוקת חובות וזכויות הצדדים. בתביעה לביטול ההסכם טען התובע, בין היתר, שהצדדים זנחו את הסכם הגירושין ולא נהגו על פיו. לטענת התובע זניחת ההסכם מהווה הלכה ולמעשה ביטול של ההסכם בהתנהגות מצד שני הצדדים וכי מחזרתם של הצדדים לחיים משותפים עולה כוונה ברורה מכללא לביטולו.

14. לטענת הנתבעת אישור הסכם הגירושין על ידי בית המשפט המחוזי ומתן תוקף של פסק דין להסכם, יצר מעשה בי-דין בין הצדדים מה עוד שמדובר בפסק דין חלוט. לטענת הנתבעת

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

1 תביעתו של התובע הינה למתן סעד הצהרתי וכי טעמים של היעדר ניקיון כפיים מונעים ממנו
2 בכל מקרה לקבל את הסעד המבוקש.
3 לטענת הנתבעת הצדדים פעלו לאישורו של הסכם הגירושין בשתי ערכאות ויש בכך כדי ללמד
4 על אמיתותו ועל כוונת הצדדים בנוגע אליו ולתוכנו, מה עוד שנחתמו ייפוי כוח בלתי חוזרים
5 לביצועם של חלקי ההסכם הרלוונטיים.

6
7 15. לגרסת הנתבעת, טענת התובע להמשך מגורים משותפים הינה טענת סרק חסרת בסיס
8 ושהצדדים פרודים מזה שנים ארוכות ואין במפגש אינטימי כזה או אחר בסמוך לאחר גירושי
9 הצדדים שהביא להולדת בנם הרביעי כדי ללמד דבר וחצי דבר. בחירת הנתבעת לאפשר
10 ביקוריו של התובע בבית לטובת הקשר בינו לבין בנם שהיה אז קטין, אין ללמוד ממנה שהבן
11 גדל עם שני הוריו. לטענתה גם אם היה ניסיון לשלום בית, הרי שאין בו כדי להביא לביטול
12 ההסכמות בהסכם הגירושין שהסתיימו בהעברת המקרקעין ובגירושי הצדדים.

13
14 16. לטענת הנתבעת, לתובע אין כל זכות בבית המגורים ומשנסתיימה הזכות ו/או ההרשאה אשר
15 ניתנה לו לעשות בנכס שימוש ללא תשלום היא זכאית לסילוק ידו וחיובו בתשלום דמי שימוש
16 ראויים.

17
18 17. יצויין כי במסגרת בירור התביעות נשמעו בפני עדים רבים, הוצגו מאות מסמכים והתקיימו
19 ישיבות הוכחות רבות. מכלול הראיות עמד לנגד עיני בעת כתיבת פסק הדין, אם כי לא
20 נדרשתי בהכרח לאזכר את כולן לשם ביסוס קביעות העובדתיות, הכל כפי שיפורט להלן.

ג. התביעה לביטול הסכם הגירושין

21
22
23
24 18. לשם הכרעה בכל התביעות שבכותרת, יש לבחון תחילה האם הסכם הגירושין שיקף את
25 כוונתם האמיתית של הצדדים להתגרש ולהסדיר את הפרדת רכושם, ענייני המזונות
26 והמשמורת על ילדיהם, כפי טענתה של הנתבעת או שמדובר בהסכם גירושין פיקטיבי, אשר
27 כפי טענת תובע נעשה מתוך מטרה להבריח את רכושם של הצדדים מנושיו – ושהצדדים כלל
28 לא התכוונו להיפרד ולבצע שינוי כלשהו במישור היחסים הפנימי ביניהם, בענייני רכושם
29 ובכלל.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

נסיבות עריכת הסכם הגירושין

19. כאמור לעיל, לטענת תובע הצדדים חתמו על הסכם הגירושין והחליטו להתגרש בעקבות עצה משפטית שקיבלו לאחר שתיארו בפני עורך דין את הקשיים הכלכליים בהם היו נתונים בעקבות כישלון עסקיו. לטענת תובע הסכם הגירושין נועד להגן על המשפחה ועל רכושם של הצדדים והוא לא שקף רצון אמיתי להיפרד או לבצע שינוי ברכושם. משכך מיד לאחר הגירושין חזרו הצדדים לפי טענתו לביתם המשותף ב XXX ומאז ועד לפרידתם בשנת 2011 ניהלו חיי שיתוף מלאים יחד עם ילדיהם ואף הביאו ילד נוסף לעולם. לטענת תובע הצדדים מעולם לא פעלו על פי הסכם הגירושין, למעט בנושא העברת זכויותיו של תובע בבית המגורים, אשר עברו על שם אישה (ר' למשל סעיפים 8 ו-9 לתצהירו).

20. מן הראיות אשר הוצגו בפני שוכנעתי שהרקע לחתימת הסכם הגירושין והסדריו הרכשיים היה נעוץ בחובות אשר תובע היה נתון בהם בעקבות כישלון עסקיו. ראייה לקשיים כלכליים משמעותיים של תובע נתן היה למצוא בבקשת פשיטת הרגל אשר הוגשה על ידו בשנת '93 או בסמוך לכך, עוד בטרם עריכת הסכם הגירושין ובעת שהיה נשוי לנתבעת (סומנה כמוצג נ/1). בבקשה זו פירט תובע את קשייו הכלכליים אשר הביאו אותו לחדלות פירעון והגשת הבקשה למתן צו לכינוס נכסיו.

21. גרסתו של תובע ולפיה חתימת הסכם הגירושין בשנת '94 נבעה מהסתבכותו הכלכלית, אושרה גם בעדותם של הנתבעת ואחיה מר XXX, אם כי לטענת הנתבעת ואחיה הקשיים הכלכליים לא נבעו רק מעסקיו הכושלים של תובע אלא גם מבעיית ההימורים שלו. הנתבעת הצהירה ביחס לנסיבות עריכת הסכם הגירושין שבאותה תקופה הנושים התדפקו על דלתם של הצדדים ושהיא ותובע נאלצו להסתייע בתמיכה כלכלית ענפה מבני משפחתה על מנת לשרוד (ר' סעיפים 6 עד 13 לתצהירה). כן העדות אחי הנתבעת מר XXXXX כי (בעמ' 88 לפרוטוקול שורות החל משורה 5): "ת. הסיבה לגירושין, בעיה כלכלית של עיקולים שהמשפחה לא מכירה אותה קודם, היו פוקדים את XXXX השקם וערב, אז היה מצב של

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

הוצאה לפועל שמוציאים מיטלטלין מהבית, והיו פוקדים אותנו כל שני וחמישי, והיו מס' פעמים שנסעתי לנצרת לשחרר את הדברים שלקחו מהבית, זה הגיע למצב שהוא היה מסובך כלכלי, ופה נרתמה המשפחה בעיקר אבא שלי לחלץ אותו מאיומים שהתחילו להיות על המשפחה הקרובה."

22. אינדיקציה נוספת לחובותיו של תובע באותה עת ולכך שאלה עמדו ברקע לעריכת הסכם הגירושין, הופיעה גם בהסכם הגירושין עצמו בו צוין שתובע ניהל בעבר חברה אשר צברה חובות ואינה פעילה כיום (ר' המבוא להסכם הגירושין – נספח ג' לתצהיר עדותו הראשית של תובע).

23. לטענת התובע, בקשתו הראשונה לפשיטת הרגל משנת 93' נדחתה מהטעם שהליכי ההוצאה לפועל אשר התנהלו כנגדו אז טרם מוצו, מה שהותיר את תובע והנתבעת חשופים לפעולות הגבייה של הנושים השונים, אם כי באותו שלב לא ננקטו עדיין פעולות גבייה בנוגע לזכויות בבית המגורים (ר' סעיף 14 לתצהירו של תובע). על פי עדותו של תובע, בכדי להגן על בית המגורים, אשר היווה את הנכס העיקרי המשמעותי של הצדדים, פנו התובע והנתבעת ביחד עם אחיה של הנתבעת להתייעצות עם עו"ד, בפניו תוארו הקשיים הכלכליים של המשפחה והוא זה אשר יעץ להם להתגרש ולערוך הסכם ולפיו זכויותיו של התובע בבית המגורים יועברו על שם הנתבעת. כך העיד התובע בהקשר זה (בעמ' 14 לפרוטוקול מיום 10.9.14 החל משורה 26):

"ש: בסעיף 8 לתצהירך אתה מציין שקיבלתם עיצה משפטית משותפת, אני מבין שעל פי התאריכים התכוונת לשנת 93-94.

ת: לאח שלה יש עורך דין בשם XXX, הגענו אליו למשרד, הוא ייעץ לנו בדיוק כיצד להתנהל, והוא הפנה אותנו לעורך דין אחר שאת שמו אני לא זוכר, שהוא ערך בינינו את הסכם הממון.

ש: מי פנה לעורך הדין.

ת: אני אישתי ואח שלה.

ש: מה הוצג בפני עורך הדין.

ת: הוצג בפניו כל הקשיים הכספיים שאנו עומדים בפניו, והוא ייעץ לנו להעביר את הבית על שם XXX ולהתגרש.

ש: כסוג של מהלך טאקטי.

ת: לא היתה ברירה כי אחרת היו מעקלים את הבית.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

...

העד ממשיך:

ש: באותה תקופה היו לך תיקי הוצאה לפועל פתוחים נגדך וננקטו עיקולים.

ת: כן.

ש: היו גם עיקולים שננקטו נגד הבית.

ת: לא נגד הבית, אלא מכשירי חשמל בבית, מיטלטלין. זה היה על ידי הוצאה לפועל בנצרת, זה היה חשמל נצרת ביקשו לעקל מטלטלין והגיעו ועיקלו 3 מכשירי חשמל. חוץ מחשמל נצרת אני לא זוכר. סדר גודל החובות היה בערך 300-400 אלף ₪.

24. בתצהיר עדותה הראשית טענה הנתבעת שהקשיים הכלכליים גרמו לבקיעים עמוקים בחיי הנישואין, גרמו למחלוקות וויכוחים רבים ועל רקע זה החליטו היא ותובע להתגרש ולחתום על הסכם הגירושין. לטענתה, ההחלטה להעביר את חלקו של תובע בבית המגורים על שמה, היתה נעוצה במספר טעמים: האחד, הסכם הגירושין נחתם זמן מועט לאחר רכישת בית המגורים וממילא אותה עת החלק הארי של הבית מומן באמצעות הלוואה אשר הובטחה במשכנתא שעדיין רבצה על בית המגורים. השני, לפיו בית המגורים שופץ בכספים של אחיה ואביה ז"ל של הנתבעת ומאחר ואביה פרע חובות של תובע (ר' **סעיפים 12 עד 15 לתצהירה**).

25. יצויין בהקשר זה כי בתצהירים של אחיה ואמה של הנתבעת, הגרסה לפיה אביה ז"ל של הנתבעת פרע את חובותיו של תובע קיבלה מימד נוסף, שכן לטענתם על ידי פירעון חובותיו של התובע, רכש אביה של הנתבעת את חלקו של תובע בבית המגורים ב-XXX בעבור הנתבעת.

26. איני מקבלת את טענותיה של הנתבעת ביחס לנסיבות עריכת הסכם הגירושין והטעם אשר עמד ביסוד העברת הזכויות בבית המגורים משמו של תובע לשמה. מתצהירו של התובע הוברר שבית המגורים נרכש בשנת '89 תמורת כ- 120,000 ש"ח, היינו כ- 5 שנים לפני גירושי הצדדים ולא בסמוך לחתימתו של הסכם הגירושין כפי שטענה הנתבעת.

27. הנתבעת הודתה בחקירתה הנגדית שחלקה הארי של הלוואת המשכנתא אשר נטלה על ידי הצדדים היתה בפריסה ל- 10 שנים בלבד, כך שבמועד חתימת הסכם הגירושין הצדדים היו מצויים כבר לאחר חלוף מחצית תקופת ההחזר של מסלול המשכנתא העיקרי (ר' **עדות**

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

הנתבעת ביום 25.2.15 בעמ' 102 לפרוטוקול שורות 31 ו- 32 ובהמשך בעמ' 103 לפרוטוקול שורות 1 עד 8).

הנתבעת מתעלמת בעדותה מגרסת תובע ולפיה מקורו של ההון העצמי ההתחלתי עמו רכשו הצדדים את בית המגורים היה מקופת גמל אשר נחסכה על ידו. עיון בתצהירה של הנתבעת מעלה שהיא לא התייחסה כלל לטענותיו של התובע לעניין מקורות המימון לרכישת בית המגורים ולא מצאתי שחקירתו הנגדית של תובע בעניין רכישת בית המגורים הביאה לסתירת גרסתו (ר' עדות של תובע בעמ' 28 שורות 27 עד 30 ובהמשך בעמ' 29). אני סבורה שהיה על התובע להראות מסמכים ביחס להונו העצמי אשר שימש לרכישת בית המגורים שכן הנתבעת כלל לא טענה בכתב הגנתה שהיא זו אשר הביאה את הכספים שנדרשו לשם רכישת בית המגורים - וכל זאת כאשר אין חולק שנדרש לצדדים הון עצמי לרכישת בית המגורים בהיקף של כ- 25,000 ₪, כך שטענותיו של התובע בעניין זה לא נסתרו כלל ואני מקבלת אותן.

אשר לטענה ולפיה בית המגורים שופץ במימון אחיה ואביה ז"ל של הנתבעת, הרי שלא הובא בדל של ראיה לכך שהשיפוץ בוצע במימון בני משפחתה של הנתבעת וגם לא הובאה כל ראיה לעניין שווי ההשקעות אשר בוצעו בבית המגורים על פי הנטען. אמנם בחקירתה טענה הנתבעת שהציגה ראיות בעניין זה, אולם הוברר שלא צורפה על ידי הנתבעת ולו קבלה או אסמכתא אחת לשם תמיכה בטענותיה אלה (ר' עדותה של הנתבעת בעמ' 103 שורות 20 עד 23). גם אמה של הנתבעת, העידה שאין לה כל ידיעה על ההיקף הכספי של השיפוץ ולא היה בעדותה ובתצהירה כל פירוט באשר לשיפוץ שבוצע (ר' עדותה בעמ' 94 לפרוטוקול שורות 1 עד 23).

אך מעבר לכך. הנתבעת הודתה בחקירתה הנגדית שגם לאחר השיפוץ, הצדדים ראו בבית המגורים רכוש משותף לכל דבר וענין – כך שאף לשיטת הנתבעת בזמן אמת לא היה במימון הנטען של השיפוץ על ידי משפחתה, כדי לשנות מאומה מזכויות הצדדים בבית המגורים. ממילא בנסיבות אלה נשמט גם הבסיס לטענה ששיפוץ זה היווה נימוק להעברת זכויותיו של התובע בבית המגורים על פי הסכם הגירושין לנתבעת (ר' עדותה של הנתבעת בעמ' 108 שורות 9 עד 21):

"שאלת בית המשפט:

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

1 ש. כמה זמן עבר בין המועד בו שיפצתם בשנת '93, ועד שחתמתם על הסכם הגירושין.

2 ת. שנה וחצי. נכנסו לגור במאי '93 והתגרשנו ב- 12/94.

3 ...

4 ש. במועד שבו נערך אותו שיפוף לא היה לתובע חובות.

5
6 ת. לא ידענו שיש לו חובות אלא רק שירדנו לבית למטה, ידעו שיש בית, התחילו להגיע
7 אלינו לשם. הכוונה הגענו מהבית של אמא שלי לבית שלנו, שהיה בזמנו שלנו, הכל התחיל
8 לצאת, כנראה שהם לא ידעו איפה אנחנו גרים אז לא ידעתי כלום. גרתי בבית של אמא שלי
9 משהתחתנתי עד '93.

10 ש. אם כשהייתם נכנסים לבית אחרי השיפוף ולא היו לתובע חובות, אז איך אז היית
11 מתייחס לבית כרכוש משותף.

12 ת. כשנכנסנו לגור בבית זה היה רכוש משותף. החובות צצו שנה וחצי אחרי, ואז אבא שלי
13 שילם את הכול שנה וחצי את הכל. (הדגשה שלי – ו.ר.ר.).

14
15 30. איני מקבלת גם את הטענה ולפיה למרות שנרשם בהסכם הגירושין שזכויותיו של התובע
16 בבית המגורים הועברו לנתבעת אגב גירושין וללא תמורה, בפועל אביה ז"ל רכש עבורה את
17 הזכויות בבית המגורים מהתובע, בדרך של פירעון כל חובותיו של התובע. טענה זו לא נזכרה
18 בכלל בתצהיר עדותה הראשית של הנתבעת, למרות שמדובר בטענה מהותית ומרכזית כאשר
19 המחלוקת בין הצדדים בעניין בית המגורים הינה לב ליבם של ההליכים המתבררים בפני (ר')
20 למשל סעיפים 14 ו- 15 לתצהירה של הנתבעת בהשוואה לתצהירי אחיה ואמה). גם
21 בחקירתה הנגדית של הנתבעת לא נתן על ידה כל הסבר לפער בין גרסת אחיה ואמה לעומת
22 האמור בתצהירה - ולכך שהטענה ולפיה אביה ז"ל רכש את חלקו של התובע בבית המגורים
23 לא הופיעה בתצהירה.

24
25 31. לא רק שטענה זו הועלתה על ידי הנתבעת לראשונה בחקירתה הנגדית, בחקירתה עוד הוסיפה
26 הנתבעת נימוק ולפיו ענין רכישת בית המגורים על ידי אביה ז"ל הושמט בכוונה מהסכם
27 הגירושין משיקולי מס, על מנת שהעברת הזכויות תתבצע אגב גירושין, מבלי שצוינה התמורה
28 שקיבל התובע בדרך של פירעון חובותיו (ר' עדות הנתבעת בעמ' 132 שורות 4 עד 22):

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

1 "ש: אחיך ואמך מציינים בתצהירים שלהם שאביך רכש עבורך בשנת 92 או 93 את חלקו של
2 התובע בבית באמצעות תשלום חובותיו, איך את לא מציינת זאת בכתב ההגנה ובתצהיר
3 שלך.

4 ת: זה נכון זה בשנת 94, אני לא יודעת זה עורך הדין היה צריך לרשום, אני לא מבינה.

5 ש: זה נכון שאין מסמך בכתב שאומר שאבא שלך רכש את החלק של התובע.

6 ת: לדעתי המסמך הכי אמיתי, זה העברת הבית על שמי.

7 ש: אין מסמך שאומר אני XXXXX רוכש מהתובע את חלקו בבית.

8 ת: נכון.

9 ש: את יודעת להגיד כמה אביך שילם לתובע עבור חלקו בבית.

10 ת: אני לא הייתי מעורבת, הייתי מאוד נסערת ושבורה באותה תקופה, צעירה מאוד בשביל
11 הדברים האלה, אני לא זוכרת.

12 ש: איך אביך שילם לתובע.

13 ת: אבא שלי לא שילם לתובע, הוא שילם לאנשים שהתובע חייב להם, מי האנשים אני לא
14 יודעת כי הם לא רצו לערב אותי.

15 ש: בהסכם הגירושין כתוב שהעברת חלקו של התובע בבית על שמך הוא העברה ללא
16 תמורה. איך זה מסתדר עם הגירסה שלך.

17 ת: אבא שלי היה קבלן בניין מאוד ידוע, אדם מאוד ישר, ולא עושה קומבינות, ללא תמורה
18 זה בגירושין מה שהוא הסביר לי, שאלתי אז את אבא שלי למה ללא תמורה הרי נתת הרבה
19 כסף ואבא שלי אמר לי הכוונה זה ללא מיסוי ושהוא עשה את זה כמו שהוא מבין, ואף אחד
20 לא יגע לי בבית, הכל יהיה בסדר והוא הבטיח לי שהוא לא יהמר.

21
22 אלא שנימוק זה לא נזכר בתצהיריהם ובעדותם של אחיה ואמה של הנתבעת, מה עוד
23 שהנתבעת טענתה בחקירתה הנגדית לא אחת שתוכנו של הסכם הגירושין, כפי שהוא, הינו
24 אמיתי והוא זה שמשקף את המצב העובדתי לאשורו.

25
26 32. לכך אוסיף שהטענה לעניין רכישת חלקו של התובע בבית המגורים על ידי אביה ז"ל של
27 הנתבעת, לא נתמכה בכל ראיה, לא לעניין סכום החובות ששולמו, מועד פירעונם ואף לא
28 ליחס בינם לבין שווי בית המגורים באותו עת – והנתבעת כלל לא ידעה להשיב בחקירתה
29 הנגדית באיזה סכומים ובאיזה היקף כספי מדובר או כל פרט רלוונטי נוסף אחר. תמוהה גם
30 העובדה שלטענת הנתבעת התובע היה שרוי בחובות במועד עריכתו של הסכם הגירושין, שעה

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

שבאותה נשימה היא טוענת שאביה ז"ל פרע את כל חובותיו של התובע נכון לאותה עת ובכך רכש חלקו בבית המגורים. דווקא הגרסה ולפיה אביה ז"ל ובני משפחתה של הנתבעת נחלצו לעזרתה על מנת להגן על קורת הגג שלה ושל ילדיה, תומכת בטענת התובע ולפיה הרקע לעריכת הסכם הגירושין והעברת הזכויות בבית המגורים לנתבעת, היה הרצון למלט את בית המגורים מנושיו אשר אותה עת התדפקו על דלתם של בני הזוג.

33. גם בעדותה של אמה של הנתבעת לא היה כדי לשכנע בכך שבעלה לשעבר ז"ל רכש את חלקו של התובע בבית המגורים. האם היא לא זו ששילמה את הכספים וגם לא היתה עדה לתשלומם – ולא היה ביכולתה להשיב מהו הסכום ששולם על ידי בעלה לשעבר ז"ל. האם גם לא סיפקה כל הסבר מדוע אין מסמך אשר שיקף את רכישת חלקו של התובע בבית המגורים והיא הפנתה רק לתוכנו של הסכם הגירושין, אשר העיד על העברת זכויות ללא תמורה מהתובע לנתבעת וכלל לא תמך בגרסתה (ר' עדותה בעמ' 96 שורות 1 עד 13).

34. בגרסתו של אחיה של הנתבעת בעניין רכישת חלקו של התובע בבית המגורים על ידי אביו ז"ל, איני נותנת אמון. האח טען בעדותו שלא ניתן היה לערוך מסמך או לרשום בהסכם הגירושין שחלקו של התובע נרכש על ידי אביה ז"ל של הנתבעת, שכן אותה עת התובע היה חייב מאות אלפי ₪ לנושים והיה מצוי בהליכי פש"ר. מלבד העובדה כי זכרה של טענה זו לא בא בתצהירו של האח, נאלץ האח להודות בהמשך חקירתו כי אותה עת התובע לא היה בהליכי פש"ר בניגוד לעדותו הקודמת - וכי בקשתו של התובע לפש"ר נדחתה כבר באותו שלב, כך שהנימוק אשר מסר האח לאופן ניסוח הסכם הגירושין נשמט (ר' עדותו של האח בעמ' 92 שורות 23 עד 32).

35. נוסף על כך, גרסתו של האח ולפיה לא ניתן היה לרשום בהסכם הגירושין שהתובע קיבל כסף מאביו ז"ל שעה שהוא מצוי בחובות, מעוררת תמיהה וקושי בפני עצמה. אציין תחילה שהנתבעת טענה שהדבר לא נרשם בהסכם הגירושין בכלל מסיבה אחרת – שיקולי מס, כך שעדויותיהם של הנתבעת ואחיה סתרו זו את זו בעניין זה. מעבר לכך, לא מצאתי כל הסבר או נימוק בעדותו של האח איזה פסול יש בכך שתמורת חלקו של התובע בבית המגורים נפרעים חובותיו של התובע לנושים, מה עוד שלטענת האח הסכום ששולם לתובע בדרך של פירעון חובותיו היה אף מעבר לשווי חלקו הריאלי של התובע בבית המגורים, כך שנושיו של התובע רק הרוויחו כתוצאה ממהלך זה.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

יש לזכור, שבאותה עת, אף לטענת האח, לא מתנהלים כנגד התובע הליכי פש"ר ואין נושים הפועלים כנגד בית המגורים. כך שלא שוכנעתי כלל שהיה חשש אמיתי באותו זמן שתעלה טענה מצד נוסיו של התובע להברחת רכוש ומדובר בפעולה כלכלית לגיטימית. תמוה גם כיצד נתן לסבור שרישום כוזב ולפיו חלקו של התובע בבית המגורים יעבור על שם הנתבעת, בהעברה ללא תמורה אגב גירושין, הינו עדיף על פני מול טענת רכישה אמיתית ולגיטימית באמצעות כספי אביו ז"ל!

36. לאור כל האמור לעיל, שוכנעתי שהסכם הגירושין נערך על רקע הסתבכותו הכלכלית של התובע והרצון המשותף של שני הצדדים למלט את זכויותיו של התובע בבית המגורים ותכולתו מנושיו של התובע ובכך להגן על קורת הגג שלהם ושל ילדיהם הקטינים.

לא שוכנעתי כלל בטענותיה של הנתבעת בדבר משבר בחיי הנישואין של הצדדים אותה עת, טענות אשר נסתרו על יסוד הממצאים העובדתיים אשר הוכחו בפני אליהם אתייחס בהמשך, לעניין המשך חייהם המשותפים של הצדדים במשך 16 שנים נוספות לאחר עריכת הסכם הגירושין וגירוש הצדדים. כמו כן לא שוכנעתי בטענות הנתבעת ובני משפחתה ולפיהן חלקו של התובע בבית המגורים נרכש על ידי אביה ז"ל של הנתבעת.

37. אלא שאין די בקביעתי ולפיה תכליתו ומטרתו של הסכם הגירושין שנערך בין הצדדים היתה למלט רכוש מנושיו של התובע, כדי להוביל בהכרח למסקנה ולפיה הסכם הגירושין הינו פיקטיבי והוא לא שיקף את רצונם האמיתי של הצדדים. על כך שהסכם הגירושין הינו פיקטיבי נתן היה ללמוד משלל ראיות נוספות אשר הובאו בפני על ידי התובע, מהן עלה המשך חייהם המשותפים של הצדדים תחת קורת גג אחת בבית המגורים ב-XXX, מאז גירושיהם הראשונים בשנת '94 ועד לפרידתם של הצדדים בשנת 2011 - ומחיי השיתוף הכלכלי ביניהם.

חייהם המשותפים של הצדדים כזוג מאז שנת 1994 ועד לשנת 2011

38. כאמור, לטענת התובע בשנת '94, ממדרגות הרבנות, שבו הצדדים לחיים משותפים ואף הביאו ילד משותף לעולם. התובע הציג בפני ראיות רבות אשר כלל לא נסתרו על ידי הנתבעת לעניין קשרי המשפחה הענפים אשר ניהלו הצדדים לאחר גירושיהם הראשונים בשנת '94,

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

גרסה אשר אושרה ואושרה לחלוטין על ידי עדויות בני משפחתה של הנתבעת עצמה (ר' סעיף 47 לתצהירו).

התובע הציג בפני תמונות מחופשות משפחתיות, אזכר אירועים משפחתיים משמעותיים אשר ערכו הצדדים יחדיו לבני משפחותיהם המורחבות (ר' סעיף 46 לתצהירו). כן צורפו תמונות רבות ביחס לבילויים זוגיים משותפים של התובע והנתבעת לאורך שנים, כאשר עיון בתצהירה של הנתבעת מעלה שהיא לא התייחסה לטענות אלה - כך שגרסתו של התובע בעניין זה לא נסתרה כלל.

39. הוצגה בפני התכתבות בפייסבוק שהוחלפה בין התובע לנתבעת מיום 25.4.2010, היינו כ- 6 שנים לאחר גירושי הצדדים, בה כותבת הנתבעת לתובע: "הי בעלי לילה טוב אוהבת אישתך. תמשיך עם הדיאטה". כן הוצג בפני אישור מסירה של כתבי בי- דין לתובע בבית המגורים בחתימתה של הנתבעת - הנזכרת בו כאשתו של תובע (ר' נספח ב' לתצהירו של תובע). התובע גם הציג בפני העתק מקורות חיים של הנתבעת, אשר אמנם לא ברור מועד עריכתם אך נובע מהם שאלה נערכו לאחר שנת 2005 - ובהם הנתבעת מציגה עצמה כאשה נשואה (ר' ת/5). משנשאלה הנתבעת ביחס לקורות החיים הנ"ל, טענה תחילה שהיא אינה יודעת האם היא כתבה אותם - ומייד לאחר מכן הכחישה שהיא כתבה את קורות החיים הנ"ל (ר' עדותה של הנתבעת בפרוטוקול מיום 11.3.15). תשובותיה אלה של הנתבעת עוררו תמיהה והתקשיתי לתת בהן אמון, שהרי לכאורה היה עליה לומר שהרשום בקורות החיים אשר הוצגו בפניה הינו חסר כל שחר - שכן אותה עת היא היתה גרושה כבר למעלה מעשור ופרודה בפועל מהתובע מזה שנים. ראיות אלו תומכות לטעמי בטענת התובע ולפיהן הנתבעת ראתה בו כבעלה - וכל זאת למעלה מעשור לאחר גירושיהם!

40. בתצהיר עדותה הראשית ניסתה הנתבעת למזער ולהצניע את קיומו של קשר זוגי בינה לבין התובע לאחר גירושיהם הראשונים בשנת 94'. כך למשל טענה הנתבעת בתצהיר עדותה הראשית כי:

"18. מאוחר יותר חלה התקרבות מסוימת ביני לבין התובע ואף נולד לנו ילד נוסף, תוך שיחסינו מצויים באופן שוטף על שרטון ותוך סכסוכים כספיים ואחרים בלתי פוסקים.....
19. מרכז חיינו של התובע לאורך השנים היה באזור המרכז, שם עבד ושם שהה ברוב ימות השבוע, ובסופי שבוע היה לן בביתי, אם ביחידת הדירור הנפרדת ואם בבית המרכזי, תוך שלעתידים קרובות ולצורך מניעת חיכוכים מיותרים, נאלצתי לישון סלון.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

20. יצוין ויודגש כי לאורך כל השנים נהגתי בסבלנות ואורך רוח כלפי התובע במישור היחסים בינינו, בעיקר מפאת העובדה שהיו לנו 4 ילדים קטינים, וסברתי כי יש לאפשר להם קשר מקסימלי עם אביהם והשארית דמות אב בחייהם".

41. אלא שכבר בתחילת חקירתה הנגדית של הנתבעת עלה שלמרות גירושי הצדדים בשנת '94, שלושה חודשים לאחר מכן כבר היה ביניהם ניסיון לשלום בית וכי תקופה זו של שלום הבית נמשכה אף לטענת הנתבעת עד לשנת 2000, היינו במשך כ- 6 שנים! אף אם נכונה טענתה של הנתבעת שיחסי הצדדים לאורך שנים אלו התאפיינו בעליות ומורדות, הרי שאין דבר וחצי דבר בתצהירה של הנתבעת כדי לשקף את חייהם המשותפים של הצדדים במשך תקופה של 6 שנים – והאמור בתצהירה נסתר בדבריה שלה.

42. הנתבעת אישרה בחקירתה הנגדית שבתקופה שלאחר גירושי הצדדים בשנת '94 היא נסעה לחופשות זוגיות עם התובע, ללא ילדיהם, בארץ ובחו"ל. בניגוד לטענתה של הנתבעת שתקופת שלום הבית נמשכה עד לשנת 2000 בלבד, הוכח מן הראיות שהוצגו בפני שגם לאחר שנת 2000 נסעו הצדדים לחופשות זוגיות בספרד בחודש 11/2003 ושוב בחודש 9/2004. כן נסעו התובע והנתבעת לחופשות בארץ עם חבריהם – בני הזוג XXX, חופשות בים המלח ואף נסיעה לצימר בשנת 2007 (ר' עדות הנתבעת בעמ' 112 לפרוטוקול מיום 11.3.15 החל משורה 19 ועד לעמוד 115 שורה). באשר לבילויים והנסיעות המשותפות הרבות של התובע והנתבעת הצהירו גם בני הזוג XXX, כאשר האמור בתצהיריהם לא נסתר - והם כלל לא נחקרו על הצהרותיהם בעניין זה.

על יחסי הקרבה בין הצדדים נתן היה ללמוד גם מהעובדה שהצדדים ערכו זה לזו מסיבות הפתעה לרגל ימי ההולדת ה- 40 של כל אחד מהם (ר' עדות הנתבעת בעמ' 115 שורה 20 עד 32 ובהמשך בעמ' 116 משורה 2 עד 9). אמנם לטענת הנתבעת ילדי הצדדים הם אלו שערכו לתובע את האירוע, אולם נוכח גילאי הילדים אותה עת אני דוחה טענתה זו של הנתבעת.

43. מעדויות הצדדים עולה שהצדדים המשיכו לקיים קשר אינטימי גם לאחר גירושיהם הראשונים ואף נולד להם ילד משותף ביום 1.11.96, כשנה וחצי לאחר גירושיהם. כן הודתה הנתבעת בקשר אינטימי עם תובע גם בין השנים 2000 עד 2011 (ר' עדותה בעמ' 106 לפרוטוקול מיום 25.2.15 שורות 24 עד 32). טענותיה של הנתבעת ולפיהן המשיכה בקשר עם

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

התובע לטובת ילדיה, אף אם הוא נכון בחלקו – הרי שעלה באופן מובהק מהעדויות שקשריהם הזוגיים של הצדדים עלו בהרבה על קשר לצורכי טובת הקטינים בלבד והם כללו בילויים משותפים משמעותיים כבני זוג, ללא הילדים ולאורך שנים (ר' **עדות בעמ' 117 שורות 24 עד 32 ובהמשך בעמ' 118**).

44. גרסת התובע לעניין המשך חייהם המשותפים של הצדדים כבני זוג שנים רבות לאחר גירושיהם בשנת '94 נתמכה בעדותם של בני משפחתה של הנתבעת. הוברר מעדות דודה של הנתבעת – מר XXX שהוא נהג להתארח אצל הנתבעת והתובע לאכול שם ארוחות בשבתות ובחגים ולבלות במפגשים משפחתיים. כן נהגו הנתבעת, התובע וילדיהם, כמשפחה, ליטול חלק בשמחות המשפחתיות אצלו וכי התנהלות זו היתה עד לפני 7 או 8 שנים לפני מתן עדותו, היינו עד שנת 2006 לערך (ר' עדותו בעמ' 61 לפרוטוקול מיום 22.9.14 שורות 9 עד 32).

גרסה דומה עלתה גם מעדותו של מר XXX בעלה השני של אמה של הנתבעת, אשר העיד שהתובע חזר הביתה לאחר הגירושין הראשונים ושהנתבעת והתובע המשיכו לחיות ביחד. כן אישר מר XXX שהוא נהג להתארח אצל התובע והנתבעת בחגים, בשבתות ובימי הולדת, וזאת ביחס לתקופה שלאחר חזרתו וחזרת אמה של הנתבעת לישראל לקראת שנת '92 ואילך (ר' **עדותו בעמ' 68 לפרוטוקול מיום 22.9.14 החל משורה 4 ועד שורה 32 ובהמשך בעמ' 69 עד שורה 5**). גם אמה של הנתבעת העידה על הבילויים המשפחתיים בחגים ובשבתות עם התובע, הנתבעת והילדים – ועל החופשות המשותפות של הנתבעת ותובע עם הילדים ובלעדיהם (ר' **עדותה של האם בעמ' 92 לפרוטוקול מיום 15.2.15 החל משורה 24 ועד לשורה 29 ובהמשך בעמ' 93 שורות 1 עד 4**).

אפנה בהקשר זה גם לעדותו של אחיה של הנתבעת אשר העיד שעד שנת '98 התובע חי בבית המגורים, והדברים נראו טוב בין הצדדים, היינו תקופה של כארבע שנים לפחות לאחר גירושי הצדדים (ר' **בעמ' 93 לפרוטוקול מיום 25.2.15 שורות 16 עד 20**). ויודגש כי מדובר בעדותו של מי שהגדיר עצמו "כחמצן" של אחותו ובעל קשר קרוב מאוד עימה.

45. על חייהם המשותפים של הנתבעת ותובע נתן היה ללמוד לא רק מעדותם של בני משפחה אלא גם מעדות הסובבים אותם.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 סילוק יד ודמ"ש

1
2 הרב XXX העיד בפני שחיתן את הצדדים ושהכירם כזוג לאורך כל התקופות שהם התגוררו
3 ב-XXX עד לפני 3 או 4 שנים לפני מתן עדותו, היינו עד לשנת 2010 לערך – כ- 16 שנה לאחר
4 גירושי הצדדים (ר' עדותו בעמ' 75 לפרוטוקול מיום 22.1.15 החל משורה 20 ובהמשך בעמ'
5 76 החל משורה 7 עד שורה 30). עדותו זו תמכה בגרסת התובע ולפיה סביבתם הקרובה של
6 הנתבעת והתובע כלל לא היתה מודעת לגירושיהם ושהם נהגו להציג האחד את השני כבני זוג.
7 לא מצאתי בעובדה שהתובע בנה את ביתו של הרב או לכך שהתובע תרם לבית הכנסת, כדי
8 להביא למסקנה ולפיה יש להטיל דופי באמיתות גרסתו של הרב.

9 העד הנ"ל ציין עובדות אליהן נחשף לאורך שנות מגוריו הרבות ב XXXX ומעורבותו בחיי
10 תושבי הקהילה כרב המקומי מאז שנת 82'. נתן היה להתרשם מחיבתו ורגשותיו החמים של
11 הרב לשני הצדדים וצערן הכן על ההתדיינות המשפטית ביניהם ומצאתי ליתן בעדותו אמון
12 מלא.
13

14 גם מעדותו של מר XXX, חברים של הנתבעת והתובע במשך עשרות שנים עלתה תמונה דומה
15 של חיים משותפים של התובע והנתבעת כבני זוג, שנים לאחר הגירושין (ר' תצהירו וכן עדותו
16 בעמ' 17 לפרוטוקול שורות 23 עד 25 ובהמשך בעמ' 18 שורות 25 עד 26).
17

18 46. עדותה של הנתבעת והתכחשותה לקשר הזוגי המשמעותי שנמשך בין הצדדים שנים כה רבות
19 לאחר גירושיהם הראשונים, היתה מקוממת ומיתממת, היא נסתרה על ידי ראיות רבות אשר
20 הוצגו בפני על ידי התובע - ולא מצאתי ליתן בה אמון.
21

22 47. הנתבעת לא יכלה להצביע וממילא לא הוכיחה כל שינוי אשר ארע ביחסי הצדדים מאז
23 גירושיהם ועד לחזרתם לחיים משותפים כעבור 3 חודשים בלבד. אותם בקיעים בחיי הזוגיות
24 להם טענה הנתבעת לא הוכחו כלל ולא ניתן על ידה כל הסבר כיצד בקיעים ומחלוקות אלה
25 באו על פתרונם לאחר 3 חודשים בלבד והיה בהם כדי להוביל לחיים משותפים במשך 16 שנים
26 נוספות.

27 מכלול הראיות מצביע על כך שלאחר חתימת הסכם הגירושין, אשר לשיטת שני הצדדים נועד
28 להגן על רכושם, חזרו הצדדים להמשך חיים משותפים ללא כל שינוי - ושוכנעתי שחתימת

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

- 1 הסכם הגירושין ואף גירושי הצדדים בפועל ברבנות נעשו מבלי שהיתה לצדדים כל כוונה
2 אמיתית להיפרד ולבצע שינוי כלשהו בקשר הזוגי ביניהם.
3
- 4 48. בניגוד לגרסתה הראשונית של הנתבעת ובתצהירה, הנתבעת הודתה בחקירתה שהיא והתובע
5 נפרדו רק בחודש ינואר 2011 בדיוק כפי טענתו של התובע (ר' עדותה בפרוטוקול הדיון מיום
6 11.3.15 - "ש: מי יזם את הפרידה ביניכם בינואר 2011. ת: רק אני."). שני הצדדים.
7 משכך, אף אם היו מחלוקות בין הצדדים, ויחסיהם ידעו עליות ומורדות כפי טענת הנתבעת,
8 עדיין שוכנעתי ממכלול הראיות בדבר קיומו של קשר זוגי, נמשך ורציף בין התובע והנתבעת
9 מאז גירושיהם בשנת '94 ועד לפרידתם בחודש ינואר 2011 וזוהו מועד התגבשות הקרע לדעת
10 שני הצדדים.
- 11 49. התובע הודה אמנם שבתקופה מסוימת לאחר הכרזתו כפושט רגל בשנת 2007 עבד במרכז
12 הארץ ושאו הוא נהג להגיע לבית המגורים בסופי שבוע ולעיתים גם באמצע השבוע. אולם
13 מצאתי לקבל גרסתו של התובע ולפיה מדובר היה באילוצים זמניים אשר נבעו מצורכי פרנסה
14 ושאינן בכך כדי להעיד על הפרדת מגורים ופרידה מהנתבעת (ר' סעיף 33 לתצהירו). כן מצאתי
15 תמיכה לטענתו של התובע ולפיה באותה תקופה נהגה הנתבעת לבקרו וללון איתו במרכז
16 הארץ, בהצהרתו של מר XXX ולפיה הנתבעת נהגה להיפגש עם אשתו בביתם בעת שביקרה את
17 התובע (ר' עדותו של התובע בעמ' 31 שורות 25 עד 27; ר' גם סעיף 27 לתצהירו של מר
18 XXX).
- 19
- 20 50. ערה אני לקיומם של מסמכים והצהרות כוזבות אשר נערכו ונחתמו על ידי התובע במהלך
21 השנים במסגרת הליכי פשיטת הרגל אשר נוהלו על ידו, בהם טען התובע, פעם אחר פעם,
22 שהוא גרוש ללא נכסים, אם כי גם מהם עלה כי לכל הפחות ביחס לתקופה מאז שנת 2004
23 הוא שב להתגורר עם הנתבעת בבית המגורים. אלא שלא ראיתי לפטור עצמי מהחובה לבחון
24 את מכלול הראיות לגופן, רק באמצעות הקביעה שלפני בעל דין אשר לא היסס לשקר פעם
25 אחר בפני ערכאות שיפוטיות ועל כן אין ליתן אמון בכל אמרה היוצאת מפיו, באשר היא.
26 על המשמעות והמשקל שיש לייחס להצהרותיו הכוזבות של התובע בקשר למצבו האישי
27 ומצבת נכסיו אתייחס בהמשך פסק דיני.
- 28 בכך אין כדי לגרוע ממסקנתי וקביעת הממצא העובדתי כי על סמך מכלול הראיות בהן
29 מצאתי ליתן אמון, בשים לב לכמותן ועוצמתן של ראיות אלה, התובע והנתבעת לא התכוונו

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

כלל להיפרד במועד עריכת הסכם הגירושין - ובפועל המשיכו להתנהל כזוג שנים רבות לאחר גירושיהם.

שיתוף כלכלי לאחר גירושי הצדדים בשנת '94

51. לטענת התובע יחסי הצדדים לא התבטאו רק בהמשך חיי הזוגיות אלא גם בשיתוף הכלכלי. שיתוף זה מצא ביטוי לטענת התובע בכך שבמהלך השנים, בהן כביכול התובע והנתבעת היו פרודים וגרושים, התובע ביצע הפקדות בסכומים של מאות אלפי ₪ לזכות חשבונה של הנתבעת לפרנסת התא המשפחתי המשותף. התנהלותו זו של התובע נוצרה נוכח המגבלות אשר הוטלו עליו עקב הליכי פשיטת הרגל והניסיון להסתיר את היקף הכנסותיו האמתיות מנושיו.

לשם הוכחת טענה זו הציג בפני התובע תדפיסי חשבון בנק אשר התנהל על שם הנתבעת בבנק לאומי סניף בית שאן (מס' חשבון XXX) לתקופה מחודש 7/1995 ועד לחודש 12/2010 (ר' **מוצג ת/6**). תדפיסים אלה שיקפו עשרות רבות של הפקדות וזיכויים לזכות חשבונה של הנתבעת. התובע לא הסתפק בהצגת תדפיסי חשבון הבנק של הנתבעת, אלא גם הציג חלק מתוך טפסי ההפקדה אשר בוצעו לזכות חשבונה של הנתבעת בחתימת ידו, אשר עיקרן התייחס לשנים 1996 – 1997 (ר' **ת/7**).

52. אמנם לא ניתן בהכרח להסיק מכל ההפקדות המזומנים והשיקים לחשבונה של הנתבעת, שמדובר בהפקדות אשר בוצעו על ידי התובע דווקא - וגם לא ניתן ללמוד מעצם ההפקדה לאיזו תכלית זו בוצעה, אלא שטענת התובע ולפיה מדובר בכספים בהם השתכר לאורך השנים ואשר נהג להפקיד לזכות חשבונה של הנתבעת לפרנסת המשפחה, לא נסתרה כלל ע"י הנתבעת. מאחר ומדובר בחשבון על שם הנתבעת ובשימוש, הטענה בסיכומיה (ר' **סעיף 120 לסיכומיה**) ולפיה אין היא יכולה לזכור לאיזו מטרה ועל רקע אילו נסיבות בוצעו לזכות חשבונה הפקדות בסכום של מאות אלפי ₪ לאורך השנים, הינה טענה מתחמקת, בלתי סבירה ואני דוחה אותה. מכל מקום, נוכח טפסי ההפקדה אשר הציג התובע, לכל הפחות יש לומר שחובת הבאת הראיות לסתור עברה לכתפיה של הנתבעת בנסיבות העניין ואין לי אלא לקבוע שהיא לא עמדה בו - ואסביר.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 סילוק יד ודמ"ש

53. גרסתה של הנתבעת בעניין זה היתה רצופת סתירות והתקשיתי ליתן בה אמון. תחילה טענה הנתבעת שכלל לא זכרה מהו היקף הזיכויים בחשבונה. לאחר מכן טענה שכמעט כל הזיכויים בחשבונה נובעים מכספים שקיבלה במשפחתה.

רק לאחר שהוצגו בפניה אסמכתאות לעניין הפקדות שבוצעו לחשבונה על ידי התובע עצמו, היא נאלצה להודות בטענתו של התובע, אלא שאז טענה שמדובר בשיקים שאמנם הופקדו על ידי התובע בחשבונה, אבל הם נמשכו מחשבון בנק של חברה בבעלות אחיה ומכספיו.

אכן, האח העיד בפני שהתובע עבד אצלו כשכיר בחברת "XXX בע"מ" בין השנים '94 עד 2000 לערך תמורת סך של כ- 5000 – 6000 ₪ לחודש (ר' עדותו בעמ' 90 שורות 17 עד 32 ובהמשך בעמ' 91).

אלא שמעיון בטפסי ההפקדות ת/7, עולה כי מפורטים בו זיכויים מבנקים שונים ובסכומים משתנים, כך שלא ניתן ליחסם רק להפקדות של שיקים אשר נמשכו מחשבונה של החברה (חשבון מס' XXX סניף XXX בבנק XX), מעבר לתמיהה העולה מהטענה שהתובע שימש שליח של XXXX לצורך הפקדת השיקים, כאשר XXX היה יכול בנקל למצוא דרך להעביר לאחותו כספים, שלא באמצעות התובע (ר' עדות הנתבעת בפרוטוקול מיום 11.3.15). מעבר לכך, לא היה בעדותה של הנתבעת כדי לספק הסבר לזיכויים המופיעים בחשבונה בת/6, לאחר שנת 2000, שהוא המועד שאף לטענת אחיה התובע הפסיק לעבוד אצלו כשכיר.

54. בשלב כלשהו בחקירתה טענה הנתבעת שהתשלומים אשר ביצע התובע לזכות חשבונה הינם החזרי הלואות אשר נתנו על ידה לתובע וקיומה של התחשבות פתוחה בין הצדדים. אלא שהנתבעת לא הביאה כל ראיה לתמיכה בטענותיה להתחשבות כספית כלשהי או לקיומן של הלואות לתובע בכלל או כאלה שטרם נפרעו. לא הוסבר ולא פורט מועד העמדת ההלוואות, סכומן ומועדי הפירעון, מלבד אמירות כלליות (ר' עדות הנתבעת בפרוטוקול מיום 11.3.15):
"ש. איך זה שבכתב הגנה שלך את לא ציינת ולו במילה אחת שנתת לתובע הלואות, את אומרת ההיפך, מפנה לסעיף 65 לכתב ההגנה. למה אין מילה על כך בכתב ההגנה.
ת. אני אמרתי, שאם היו לי הוכחות מהבנק הייתי מצליחה להוכיח.
ש. כלומר כל הדברים שטענת בתצהירך ובכתב ההגנה הם רק דברים שאת יכולה להוכיח.
ת. תשאלי את עורך הדין שלי.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 סילוק יד ודמ"ש

ש. ייתכן שהטענה המאוחרת שלך שנתת הלוואות לתובע הלוואת נובעת מכך שדפי החשבון שהתובע קיבל מבנק לאומי מהחשבון שלך מעידים על כך שבין השנים 95 עד 2011 הועברו לחשבונך מיליוני שקלים וזאת ללא קשר למשכורת שלך ולביטוח לאומי.

ת. מיליוני שקלים, אני לא יודעת.

ש. 2.5 מליון ₪.

ת. מהמשפחה שלי נכנסו המון כספים.

ש. ואת זה לא כתבת בתצהירך.

ת. אני לא עומדת להוכיח בחשבון שלי מי הכניס כסף".

55. ניסיונה של הנתבעת להמעיט בגובה הסכומים שהופקדו על ידי התובע, כשל נוכח היקף הזיכויים אשר נראו בחשבונה.

טענתה של הנתבעת ולפיה יש לייחס חלק מהזיכויים לתמיכה ועזרה של כספית של משפחתה כלל לא הוכחה, והכל כאשר ניתנה לנתבעת אפשרות ושהות להציג מסמכים סותרים, אשר יהיה בהם כדי לבסס טענתה זו. גם לתצהיריהם של אחיה ואמה של הנתבעת לא צורפה כל ראיה לעניין זיכויים ותשלומים אשר בוצעו על ידם לזכות חשבונה של הנתבעת. מעדותה של הנתבעת גם הוברר שמעבר לעבודתה כשכירה, לא היתה לה הכנסה נוספת ממקור נוסף כלשהו - כך שטענתו של התובע ולפיה מדובר בהפקדות אשר בוצעו על ידו ומכספיו לא נסתרה. וכך העידה הנתבעת (פרוטוקול הדיון מיום 11.3.15):

"ש: ציינת בחקירה הנגדית שלך שנתת לתובע הלוואות, את יכולה לספר לי אילו הלוואות נתת לו בשנים 94 - 2011

ת: עשרות הלוואות נתתי, אני אסביר גם מה זה נובע הלוואה. זה שהוא נתן שיק בחברה שלו ולא היה לו כיסוי הוא היה מתקשר אליי ואומר לי שהוא צריך לקבל כסף בעוד מס' ימים ולא אישרו לו בחשבון, וביקש שאעביר לו 5,000 ₪, אז הייתי מתקשרת לXXX, ל XXX לכל מי שיכולתי מהמשפחה שלי והייתי עושה העברה. את חושבת שהוא היה מחזיר? אז אני אומרת לך לא, וכל פעם זה היה מחדש. כל הזמן היו סיפורים כאלה, בחשבון שלי יש העברות על ימין על שמאל, אין לי ניירות להוכיח זאת. כמו שהיא אמרה היו הכנסות והוצאות 2.5 מליון. המשפחה שלי הכניסה לי כספים ואני העברתי לו.

ש: באילו סכומים היו ההלוואות.

ת: היו של 5,000 ₪, היו של 10,000 היו של 20,000 ₪. בבר מצווה של הבן, Vתובע לקח את הכסף המזומן ואני נתתי שיקים משלי, ועד היום לא ראיתי את הכסף המזומן.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

ש: ואת הדברים האלה רשמת בתצהיר.
ת: הרבה דברים לא כתבתי, להבדיל ממנו.
ש: מאיפה היה לך את כל הכסף שאת מספרת לתת לתובע הלוואות.
ת: לקחתי משכנתא, אמא שלי נתנה לי, אחי, אבא שלי, כולם נתנו לי.
ש: אז למה היה צריך את גלגול הכספים, למה הוא לא הלווה ישירות מאחיד או מאבא שלך.
ת: תשאלי אותו.
ש: עשיתם איזה הסכמי הלוואה או תכתובת לגבי הסכמי הלוואה.
ת: לא.
ש: את בתצהירך טענת שהמשפחה שלך כל השנים עזרה לתובע, את טוענת שהעזרה של תובע היתה באמצעותך.
ת: המשפחה שלי עזרה בדברים, וזו עזרה. המשפחה שלי נתנה לי כי V תובע לא יכל להביא כספים הביתה.
ש: אז העזרה עבורך לשיטתך היא עזרה לתובע.
ת: כמו שאמרתי, נתנה לי וגם אליו.
ש: אז לא ענית על השאלה, למה צריך אותך אפשר לתת ישר לתובע.
ת: כל דבר אני ביקשתי בשבילו.
ש: כשהמשפחה נתנה ישירות לתובע זו היתה מתנה.
ת: המשפחה אף פעם לא נתנה לתובע מתנות, תמיד זה הלוואות.
ש: אז מתי זה היה עזרה.
ת: עזרה זה היה באוכל.
ש: היו מסמכים לגבי הלוואות שהמשפחה נתנה לתובע.
ת: לא, חלק אולי כן, היו העברות, אולי הם שמרו את זה.
ש: את יכולה להראות לי אסמכתאות לזה.
ת: אמרתי לך שלא.
שאלות בית משפט:
ש: למה את לא יכולה להראות אסמכתאות.
ת: לא שמרתי קבלות, אם יתנו לי מהבנק אני אוכל להראות. אני ביקשתי מהבנק ונאמר לי שלא ניתן לקבל מסמכים 7 שנים אחורה.
ש: מתי פנית לבקש.
ת: פניתי לפני שנה."

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

56. מעדות הנתבעת עלה שאין באפשרותה להציג אסמכתאות, בין לכספים שהיא עצמה נתנה לתובע ובין לכספים שמשפחתה נתנה לתובע. הנתבעת לא ידעה להסביר מדוע לא פירטה בתצהירה טענותיה לעניין ההלוואות וסכומן והנתבעת לא הבחינה בין עזרה ממשפחתה לה לבין עזרה של משפחתה לתובע. אך בעיקר תמוהה העובדה שלטענת הנתבעת היא ממשיכה להזרים כספים בהיקפים עצומים לתובע, שעה שהם גרושים ומסוכסכים והתובע חייב לה כספים רבים אותם הוא לא מחזיר לטענתה. בהקשר זה העידה הנתבעת כי (ר' עדותה בפרוטוקול מיום 11.3.15):

"העדה ממשיכה:

ש: למה נתת לתובע הלוואות גם בלי מסמך כתוב כשאתם לא בני זוג, כפי שאת טוענת, ואתם לא מתנהלים כספית יחד, וזאת נוכח טענותייך שהוא מהמר כפייתי, ואת גם ציינת בסעיף 18 לתצהירך שהיחסים שלכם באופן שוטף עלו על שרטון, תוך סכסוכים בלתי פוסקים הנובעים מהפסדים חוזרים של התובע. איך את נותנת לתובע הלוואות כשאת חושבת כך.

ת: לתובע היתה שיטה, כמו שהוא הפיל את כולם גם אותי, וכמו שהוא הפיל אותי הוא מפיל גם את הילדים שלו, הוא משחק אותה עם דמעות, הוא נשבע שהוא לא מהמר, היה מראה לי שהוא מתכוון לעשות פרויקטים, הייתי תמימה, עברתי משבר שאבא שלי היה חולה, כל הזמן הוא ניצל אותי, גם היום הוא ניצל את הבן שלי מאז שהוא השתחרר מהצבא הוא צבר לו חובות, כל הזמן היו לו מניפולציות של מסכנות. אין לו אף אחד, אין לו את המשפחה שלו, אף אחד לא בקשר איתו, הוא לא הלווה מהמשפחה שלו כי אף אחד לא התסכל עליו, הוא עבד עליי בעיניים.

ש: אנו למדנו להכיר אותך שיש לך שכל בקודקוד.

ת: רק עכשיו.

ש: אבל מדובר בהרבה שנים.

ת: במשך השנים גידלתי ילדים לבד, מתמודדת עם המחיה לבד, אבא שלי היה חולה, המשפחה גוננה עלי ואמרה שאם זה כסף הם יעזרו, עד שבשנים האחרונות אמרתי די אני לא רוצה אותו בסביבה שלי, וכשאמרתי את זה כבר התחלתי לחטוף איומים."

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

אלא שאיני מוצאת ליתן אמון בהסברה זה של הנתבעת. באותן שנים הרי לגרסת הנתבעת היא כבר למודת ניסיון מהתנהלותו של התובע ונטייתו הנטענת להסתבך בחובות. באותה עת הנתבעת זוכה למעטפת תמיכה של בני משפחתה, המלווים אותה לפי הנטען בכל צעד ושעל, כך שלא תיפגע מהסתבכויותיו הכלכליות של התובע. הטענה ולפיה למרות כל ניסיונה המר של הנתבעת, אשר הביא אותה להתגרש מהתובע ולהפריד רכושם עוד בשנת 94' היא ממשיכה לשלם כספים לתובע, משוללת כל היגיון ואני דוחה אותה.

57. לא נעלמה מעיני העובדה שבמסמך "הסכם הדברים" אשר נערך בסמוך לפרידת הצדדים, ואילו אתייחס בהמשך פסק דיני, נרשם שמחלקו של התובע בבית המגורים יקוזז חוב שהוא חייב לנתבעת בסך של 65,000 ₪, כך לכאורה יש בכך כדי לתמוך בגרסת הנתבעת לקיומו של חוב של התובע כלפיה (ר' **נספח מז' לתצהירו של תובע**).
אלא שגם במסמך זה לא נזכרה המלה "הלוואות", הנתבעת עצמה התנערה מכל האמור בו, למעט לעניין גובה סכום המזונות אליו הסכימה לטענתה – והנתבעת בעצמה לא ניסתה לבסס מכוח מסמך "הסכם הדברים" טענה לקיומו של חוב של התובע כלפיה. מעבר לכך, מדובר במסמך שנערך בשנת 2011 והסכום אשר צויין בו בטל בשישים נוכח היקף הכספים אשר הופקדו לאורך השנים בחשבונה של הנתבעת, מה עוד שבעת פרידה צפוי שהצדדים יערכו ביניהם התחשבונויות ביחס להשתתפות בחובות הצד האחר (ר' **סעיף 83 לתצהירו של התובע**).

58. תמיכה נוספת לגרסתו של התובע ניתן היה למצוא בעובדה שהוא לא שילם את מזונות הילדים כפי הקבוע בהסכם הגירושין, שכן הוא המשיך לכלכל את הבית על ידי ההפקדות שבוצעו לזכות חשבונה של הנתבעת. הדברים אף מצאו ביטוי מובהק בעדויותיהם של הנתבעת ואחיה ולפיהן לא היתה כל כוונה לאכוף או לדרוש מהתובע לקיים את חובת תשלום מזונות הילדים, מה עוד שהצדדים חיו יחדיו תחת אותה קורת גג. הנתבעת גם הודתה שמעולם לא נקטה בהליכי הוצאה לפועל נגד התובע בגין חוב מזונות ולא הגישה תביעת חוב כנגדו בתיק פשיטת הרגל (ר' **עדותה בעמ' 104 החל משורה 24 ובהמשך בעמ' 105 החל משורה 1 ועד שורה 3**).

59. הנתבעת הודתה בחקירתה הנגדית שחשבונויות שוטפים של הבית וצורכי הילדים נפרעו באמצעות ההפקדות אשר ביצע התובע לחשבונה. כן אישרה הנתבעת בחקירתה הנגדית שכתב ידה התנוסס על ספחי פנקס השיקים של התובע ושאותם ספחים מתייחסים לשיקים אשר

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 סילוק יד ודמ"ש

נמשכו לשם פירעון הוצאות הבית, עבור כלכלה וחוגים לילדים בשנת 2003 (ר' עדותה בעמ' 130 שורות 3 עד 11). המדובר בשנים 2001 עד 2004, בהן החזיק התובע חשבון בנק פעיל ערב בקשתו השנייה לפשיטת רגל. כן הציג בפני התובע אסמכתאות שונות ורבות לעניין פירעון חשבוניות של הנתבעת והילדים באמצעות החברה שהיתה בבעלותו – "XXX בע"מ". הנתבעת גם אישרה בחקירתה ביצוע תשלומים שונים על ידי התובע לטובת חשבון הטלפון הנייד שלה, תשלום חשבון מתקן מי-עדן בבית המגורים ופירעון חשבוניות החשמל בבית המגורים ועוד עשרות אסמכתאות אחרות. לטענתה תשלומים אלה בוצעו לאור הכספים שהתובע היה חייב לה והטענה שאף הוא התגורר בבית המגורים אותה עת (ר' עדותה בפרוטוקול מיום 11.3.15):

"ש: זה נכון שאת חשבוניות הנייד שלך שילמה חב' "אאא בע"מ".

ת: כשהחברה היתה רשומה על שם אחי, כשהחברה היתה על שם תובע הוא אמר שזה אחי שילם במשך השנים והוא עכשיו ישלם.

ש: זה נכון שהחברה שילמה את חשבוניות החשמל והמי עדן במשך השנים בבית המגורים. ת: חלק הם שילמו וזה כתוצאה מהתחשבנויות, זה היה מוכר על החברה ואת הכסף הוא היה צריך לשלם במזומן על מה שהוא היה צריך לתת לי. הוא גם היה חי בבית ואלו הילדים שלו, והוא היה צריך לשאת בזה.

ש: נכון שחובות המועצה המקומית כלפי החברה, שולמו באמצעות קיזוז חובות ארנונה בגין בית המגורים, מדובר ב- 8 אלף ₪.

ת: זה נכון, ובאותה התנהלות במקום להביא לי כסף מזומן מהתשלומים שהוא חייב לי הוא היה מכניס הכל על העסק שלו."

כאמור לעיל, טענות הנתבעת לעניין החוב של התובע כלפיה לא הוכחו, למעט התחשבנותם בעת הפרידה בשנת 2011 והחוב הנזכר במסמך "הסכם הדברים" בסך של 65,000 ₪. משכך, בהיעדר כל הוכחה לעניין היקף החוב, מקורו וטיבו בשנים הרלוונטיות - ומשהודתה הנתבעת שהחשבוניות הנ"ל שולמו על ידי התובע בגין מגוריו שלו ושל ילדיהם בבית המגורים, הרי שיש בעובדות הנ"ל דווקא כדי להוביל למסקנה ולפיה הצדדים נהגו בשיתוף כלכלי במהלך מגוריהם המשותפים בבית המגורים ולכך שהתובע נהג להשתתף בנטל הוצאות אחזקת הבית.

60. הנתבעת בקשה לתמוך טענתה להפרדה רכושית בינה לבין תובע לאחר הגירושין בשנת '94, בעובדה שהיא ניהלה חשבון בנק נפרד ועצמאי שלתובע לא היו בו זכויות. אלא ששוכנעתי

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

1 שתובע הפקיד לאורך השנים לחשבון זה מאות אלפי ₪. הנתבעת גם הודתה בחקירתה
2 שהתובע נהג להפקיד את הכנסותיו מעבודתו עם מר XXX לזכות חשבונה זה, כך שבפועל
3 החשבון שימש גם את התובע בידיעתה ובהסכמתה (ר' עדותה בפרוטוקול מיום 11.3.15):

4 "ש: תאשר לי שמר XXX העביר באופן שוטף כספים לחשבונך בבנק מרכזי כמפורט
5 בנספח ט"ז קובץ עמודים 77-73.

6 ת: אני מאשרת. זה נעשה שבעקבות כך שהתובע פוטר רגל ואין לתובע חשבון בנק, וכהרגלי
7 לעזור הייתי מקבלת את השיק, ומעבירה לתובע את המזומן."

9 אמנם לטענתה של הנתבעת, היא רק נתנה לתובע להשתמש בחשבונה ואולם הנתבעת לא
10 הראתה שהכספים שהופקדו נמשכו בסמוך לאחר מכן ונמסרו לידי התובע, והרי אם
11 לשיטתה התובע חייב לה כספים מדוע בכלל היא השיבה לידי סכום כלשהו?

12 יוצא אפוא שגם העובדה שהנתבעת ניהלה חשבון בנק על שמה בלבד, אין בה כדי לבסס
13 גרסתה להפרדה רכושית מהתובע בתקופה שלאחר הגירושין וזאת בשים לב לעדותו של מר
14 XXX ולפיה עבודתו עם התובע היתה בין השנים 2009-2010 (ר' תצהירו סעיפים 8 ו- 10
15 לתצהירו).

16
17 61. על השיתוף הכלכלי בין הנתבעת לבין התובע נתן היה ללמוד גם בכל הקשור לשיפוצים,
18 לבנייה ולהשבחות אשר בוצעו בבית המגורים לאורך השנים, התייחסות הצדדים לזכויות
19 בבית המגורים לאחר פרידתם בשנת 2011 ופירעון תשלומי המשכנתא.

20
21 כאמור לעיל, על בית המגורים רבצה הלוואת משכנתא אשר נפרעה מדי חודש בחודשו
22 מחשבונה של הנתבעת, המדובר הן על ההלוואה המקורית אשר נטלה בשעתו על ידי התובע
23 והנתבעת יחדיו בעת רכישת בית המגורים והן על ההלוואה הנוספת אשר נטלה על ידי
24 הנתבעת בשנת 2000 (ר' הוראה לחיוב חשבונה של הנתבעת מיום 9.8.00 – נספח ה' לתצהירו
25 של תובע). אלא שכפי שהוברר, מאותו חשבון על שמה של הנתבעת ממנו נפרעו החזרי
26 הלוואת המשכנתא, בוצעו הפקדות על ידי התובע לצורך אחזקת משק הבית המשותף במשך
27 שנים, כך שהוכח בפני שהתובע השתף בפועל בנטל החזרי הלוואת המשכנתא ביחד עם
28 הנתבעת כחלק מהמאמץ המשפחתי המשותף, עד למועד הקרע ביניהם בחודש 1/2011.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

62. התובע ידע לפרט ולהסביר את מעורבותו בשיפוצים ובהשבחות של בית המגורים לאורך השנים, ובכלל זאת פירוט העבודות שבוצעו בבית המגורים, היקפן, מועד ביצוען והשלבים השונים בהן הם בוצעו (בניית המחסן, יחידת הדיר, שיפוץ המקלחות וכו') **(ר' סעיפים 27 ו-30 לתצהירו)**.
63. אציין שתובע הציג בפני בקשה להיתר בניה ע"ש הנתבעת ביחס לבית המגורים, מחודש 8/00, וזאת להוכחת טענתו בדבר מעורבותו בשיפוץ ובהשבחת בית המגורים. כן הציג התובע חשבוניות וקבלות שונות לגבי רכישת חומרים אשר לטענתו שימשו לצורך ביצוע עבודות השיפוץ בבית המגורים. לטעמי אין בעובדה שהבקשה להיתר בניה מצויה בידיו של התובע ולכך שבידיו קבלות ואסמכתאות שונות על ביצוע רכישת חומרי בנייה, כשלעצמם, להעיד על זכויות בבית המגורים. זאת מאחר ואין חולק שבאותה עת עסק התובע בשיפוצים ובבניה לפרנסתו ומתוכן המסמכים לא ניתן ליחס את האסמכתאות דווקא לבית המגורים. לצד כל זאת, בשים לב לאי-הגשת כל ראיה לסתור מצד הנתבעת, קיומם של המסמכים הנטענים בידי התובע מצטרף ליתר הראיות אשר הצטברו בעניין מעורבותו וחלקו של התובע בבית המגורים והם תומכים בגרסתו **(ר' בקשת הנתבעת להיתר בניה מחודש 8/00 סומן כת/11)**.
64. הנתבעת עצמה טענה שהתובע היה מעורב בביצוע השיפוצים בבית המגורים בשנת 2000 והיא גם טענה שהתובע קיבל ממנה כספים בשביל ביצוע העבודות ורכישת החומרים וכספים נוספים כהלוואה, כך שיש בכך לכאורה הסבר לידיעתו של התובע בנוגע לשיפוצים שבוצעו. הנתבעת אמנם טענה שהיא עשתה זאת לאור כישוריו של התובע ובהתחשב בעובדה שארבעת ילדיהם התגוררו אז בבית המגורים **(ר' סעיפים 46 ו-47 לתצהירה)**, אלא ששוכנעתי כי מערכת היחסים בין הצדדים נמשכה זמן רב לאחר שהסתיים השיפוץ בשנת 2000 וכי באותה תקופה גם התובע גר בבית המגורים עם הנתבעת וילדיהם המשותפים, כבני זוג לכל דבר ועניין.
65. כך או כך, גם בהיבט זה כשלה הנתבעת מלהוכיח טענותיה. הנתבעת לא פירטה בתצהירה מהם הסכומים אשר שולמו על ידה לתובע בגין עבודות השיפוץ אשר בוצעו על ידו כביכול כקבלן ואיזה כהלוואה? ומתי בכלל התובע היה צריך להחזיר את אותה הלוואה נטענת ובאילו תשלומים חודשיים? הנתבעת גם לא ציינה איזה חלק של העבודות בוצע על ידי התובע

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

ואיזה על ידי קבלנים אחרים ולא סופק כל הסבר מניח את הדעת מדוע בכלל הנתבעת היתה צריכה לשלם דבר מה לתובע, נוכח הטענה שבכל עת הוא זה שהיה חייב לה כספים רבים ולא שילם את מזונות הילדים. בהיעדר פירוט ולו מינימאלי לתמיכה בטענותיה של הנתבעת התקשיתי ליתן בהן אמון, בפרט כאשר שוכנעתי שהצדדים היו בני זוג אותה עת ומצאתי להעדיף גרסת התובע ולפיה מדובר בהשבחות ושיפוצים אשר בוצעו על ידי הצדדים במסגרת חייהם משותפים ולצורכי משפחתם.

66. טענתה של הנתבעת ולפיה יחידת הדיור שנבנתה בשנת 2001 שימשה בעיקר לצרכיו של הבן שבגר, ולא לטובת יצירת הכנסות נוספות לטובת הבית, מעוררת תמיהה בשים לב לכך שבשנת 2001 הוא היה כבן 14 שנים בלבד! (ר' סעיף 48 לתצהירה).

כן לא מצאתי כל טענה לסתור מצידה של הנתבעת את הראיות שהוצגו ולפיהן החברה אשר בבעלותו של התובע ("XXX בע"מ") שילמה לנתבעת דמי שכירות עבור המחסן, כחלק מטענותיו של התובע, שהדבר נועד להשלים הכנסות המשפחה מתוך חשבון החברה, אל מול טענת הנתבעת ולפיה המחסן ויחידת הדיור כלל לא הושכרו לעיתים תכופות, והכל בשנים בהן כביכול לטענת הנתבעת הצדדים כבר נפרדו (צילומי השיקים לפקודת הנתבעת - נספח י' לתצהירו של תובע).

67. מסמכים נוספים הרלוונטיים לבחינת סוגיית השיתוף הרכושי בין הצדדים, בדגש על הזכויות בבית המגורים, הינם "הסכם הדברים" מיום 5.6.11 אשר נערך על ידי דודה של הנתבעת – מר XXX על רקע הקרע והמשבר בין הצדדים בחודש 1/2011 (צורף כנספח מד' – לתצהירו של התובע) וכן טיוטות הסכמים אשר הוחלפו בין הצדדים בעקבותיו (נספחים מז' עד נ' לתצהירו של התובע). במסמך "הסכם הדברים" נרשם, בין היתר, כי תוזמן שמאות לבית המגורים וכי שוויו יחולק בחלקים שווים בין הנתבעת והתובע, כאשר מחלקו של התובע יופחתו 65,000 ₪ חוב של התובע לנתבעת וכן דמי המזונות של הילדים.

68. הצדדים הקדישו חלק נכבד מטיעוניהם למסמך "הסכם הדברים" הנ"ל וכן למסמכים נוספים אשר הוחלפו ביניהם, באמצעות בני משפחה, על רקע המשבר והקרע בין הצדדים בחודש 1/2011. אקדים ואבהיר כי שוכנעתי ש"הסכם הדברים" נערך במסגרת הידברות הצדדים

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

לקראת פרידה וזאת על יסוד מסקנתי הקודמת ולפיה הצדדים חיו חיי זוגיות עד ערב הקרע
בחודש 1/2011. זאת בניגוד לעמדת הנתבעת אשר מציגה את ההידברות בין הצדדים והמו"מ
שנוהל על רקע רצונה להסדיר את פינויו של התובע מכל חלקיו של בית המגורים והסדרת
נושא מזונות הקטינים.

69. לגוף העניין, אף אחד מהצדדים לא טען בפני ש"הסכם הדברים" או כל טיוטת הסכם נוספת
אשר הוחלפה בין הצדדים, הינם בבחינת הסדר חוזי מחייב. אין חולק גם ששני הצדדים אינם
חתומים על איזה מבין המסמכים הנ"ל ואף התובע עצמו אינו עותר לאכיפתם. בנסיבות אלה,
מסמך "הסכם הדברים", כמו גם כל יתר טיוטות החוזים אשר נערכו במסגרת המו"מ, לכל
היותר יכולים לשקף את הלך הרוח של הצדדים בעת המו"מ לפרידה.

70. בעלי הדין נחקרו בעניין נסיבות עריכת "הסכם הדברים" ויתר טיוטות ההסכמים שהוחלפו. כן
נחקר בעניין זה דודה של הנתבעת – מר XXX, אשר ערך את "הסכם הדברים" ומר XXX, חברו
של התובע, אשר הוא ומר XXX חתמו על "הסכם הדברים". גם אחיה של הנתבעת, נחקר
בעניין חילופי טיוטות ההסכמים והוזמן למתן עדות גם עו"ד XXX, כמי שערך את אחת
מטיוטות ההסכם שהוחלפו בין הצדדים.

71. איני נדרשת לעדויות הרבות אשר הושמעו בפני בהקשר זה, שכן די בכך שאפנה לטיוטת
ההסכם אשר נערכה מטעמה של הנתבעת, כדי לגזור מסקנות ביחס לכוונת ורצון הצדדים
אותה עת. המדובר בטיטות חוזה אשר צורפה כנספח נ' לתצהירו של התובע ובכותרתה צויין
שהיא נערכה בחודש אוגוסט 2011. נלוותה לטיוטה זו, הודעת דואר אלקטרוני מטעם אחיה
של הנתבעת אשר הופנתה לעו"ד XXX (ר' נספח מט' לתצהירו של תובע), בה נאמר בין היתר
"אני מצרף טיוטא של הסכם שלדעת אחותי צריכה להיחתם בין הצדדים. בעריכת הטיוטא
היא נעזרה בעורך דין XXX".

72. בתצהיר עדותה הראשית ובחקירתה הנגדית מאשרת הנתבעת שטיטות החוזה נספח נ' הנ"ל
מקובלת עליה ושהיא הוכנה על ידי עוה"ד מטעמה (ר' סעיף 70 לתצהירה וכן עדותה
בפרוטוקול מיום 11.3.15).

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

טיוטת ההסכם אשר נשלחה על ידי הנתבעת עצמה, מציינת תשלום בסך של 161,500 ₪ לזכות בנס. תשלום זה הינו זהה לסכום הנובע מחישוב אריתמטי של ההסדר הכספי הקבוע "בהסכם הדברים" אשר לתוכנו הנתבעת התכחשה לחלוטין, לפי החישוב הבא:

שווי בית על פי הערכת השמאי 825,000 ₪ : 2 = 412,500 ₪ (חלקו של התובע).

412,000 ₪ - 65,000 ₪ (חוב של התובע) – 186,000 ₪ (היוון סכום המזונות) = 161,500 ₪.

73. בחקירתה הנגדית לא נתנה הנתבעת כל הסבר מדוע הסכום הנקוב בטיוטה מטעמה זהה לסכום הנקוב "בהסכם הדברים", כך שלא נותקה הזיקה בין הסכום שנקבע בטיוטה מטעם הנתבעת עצמה לבין שווי מחצית הזכויות של התובע בבית המגורים, לאחר הפחתת התשלומים שהתובע הסכים לשאת בהם לטובתה, כמפורט "בהסכם הדברים".

74. התהיות שמעלה הנתבעת בתצהירה מדוע היה צורך לרשום "בהסכם הדברים" שהשיק שימסר לתובע יהיה ערוך לפקודת בנה XXX ולגרסתה ולפיה השיק שניתן לא היה בידיעתה (ר' סעיף 68 לתצהירה) מקוממות במיוחד, שעה שבטיטות החוזה מטעם עורך דינה של הנתבעת נזכר בדיוק אותו שיק כאשר הוא ערוך לפקודת בנה של הנתבעת, כך שאישה ידעה גם ידעה במה מדובר, אם לא במועד עריכת השיק, אזי שבועדאי במועד הכנת טיוטת החוזה על ידי עורך דינה שלה (ר' סעיף 8 לטיטות ההסכם מטעם הנתבעת – נספח נ' לתצהירו של תובע). כן שוכנעתי כי רישום השיק לפקודת בנם של הצדדים נועד להבריא את התמורה שתקבל בידיו של התובע, מנושיו - שכן אותה עת הוא היה מצוי בהליכי פשיטת הרגל. משכך די לי בטיוטה אשר הוכנה מטעמה של הנתבעת בלבד, כדי להעיד על כוונה במסגרת משא ומתן לשלם לידי התובע מחצית משווי בית המגורים.

75. לצד כל זאת, שוכנעתי גם שבמועד חילופי הטיטות בין הצדדים, רמת המתח ועוצמת הקונפליקט בין התובע לבין הנתבעת היתה גבוהה מאוד. ביטוי לכך ניתן היה לראות בין היתר בתמליל השיחה אשר נערכה בין התובע לבין הנתבעת, אשר התובע תיערך אותה לחודש 5/2011, בה איים התובע על הנתבעת כי "ישרוף אותה" ועל חילופי הדברים המתוחים בין הצדדים באותה שיחה (העתק התמליל צורף כנספח כו לתצהירה של הנתבעת). בגין איום מפורש זה הועמד התובע לדין ואף הורשע על פי הודאתו (ר' הכרעת הדין וגזר הדין – נספח כד' לתצהירה של הנתבעת).

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

76. שוכנעתי גם שבעת עריכת "הסכם הדברים" ואף במועד משלוח טיוטת החוזה מטעם הנתבעת
(נספח נ' הני"ל), ביום 7.8.11, הנתבעת ובני משפחתה הקרובים היו מגויסים לעזור לה לסיים
את קשריה עם התובע ושהם חששו, חשש של ממש - שהתובע עלול לפגוע בנתבעת (ר' למשל
עדותו של האח בעמ' 96 שורות 17 עד 32).
- נוסף על כך, באותה עת הנתבעת עברה להתגורר בנתניה, היא רצתה להשכיר את בית
המגורים והמשך החזקתו של התובע ביחידת הדיור ובהמשך במחסן, הקשתה עליה. כך עולה
למשל מכתב ההתראה אשר נשלח על ידי בא כוחה של הנתבעת לתובע מיום 23.5.11 ובו
דרישה לפינוי יחידת הדיור בבית המגורים (ר' נספח כט לתצהירה של אישה). על עוצמת
המחלוקת נתן היה ללמוד גם מאירועים אשר התרחשו בסמוך לאחר העברת טיוטות החוזים,
כאשר הנתבעת הגישה בקשה לקבלת צו הגנה לפי החוק למניעת אלימות במשפחה כנגד
התובע (ר' בקשת הנתבעת לצו הגנה מיום 15.9.11 – נספח כה' לתצהירה).
77. משכך מוכנה אני לקבל טענת הנתבעת ולפיה גם שיקולים אלה עמדו ביסוד ההסכמה לשלם
לתובע כספים המגלמים שווי מחצית הזכויות בבית המגורים, מה עוד שהתשלום על פי הנתען
לא בא מכיסה של הנתבעת, אלא במימון של בני משפחתה. לאור האמור, איני סבורה
ש"הסכם הדברים" ואף טיוטת ההסכם אשר נשלחה על ידי הנתבעת, מהווה הודאת בעל דין
מצידה של הנתבעת, בזכויותיו של התובע בבית המגורים. אולם יש במסמכים אלה כדי
לשקף, לכל הפחות, הסכמה של הנתבעת, באמצעות מי מטעמה, לשלם לידי התובע סכום
שווה ערך לחלקו של התובע בבית מגורים זה בדרך של פשרה ובמסגרת מו"מ. אף אם אין
במסמכים הני"ל כדי להוות ראיה מכרעת מצדו של התובע בדבר זכויותיו בבית המגורים,
בוודאי שאין במסמכים אלה כדי להחליש או לפגוע בגרסתו וביתר הממצאים אליהם
התייחסתי כאמור לעיל, מהם הסקתי שעל אף עריכתו של הסכם הגירושין, הוסכם בין
הצדדים שבמישור היחסים הפנימי ביניהם הוא נותר בעל מחצית הזכויות בבית המגורים.
78. הנתבעת חזרה לא אחת בסיכומיה על הטענה ולפה הצדדים פעלו בפועל על פי הסכם הגירושין
וכי הזכויות בבית המגורים עברו במלואן על שמה. איני סבורה שיש בעובדה שהזכויות בבית
המגורים עברו בפועל על שמה של הנתבעת על פי הסכם הגירושין, כדי לגרוע מהמסקנה אליה
הגעתי ולפיה מדובר בהסכם גירושין שאינו אמיתי. העברת הזכויות נעשתה על פי הסכמות
הצדדים ובהתאם לרצונם להגן על בית המגורים - אשר היה הנכס המרכזי והעיקרי של
הצדדים, מפני מנושיו של התובע.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

הוכח אמנם בפני שהזכויות נרשמו בפועל על שם הנתבעת רק בשנת 2003, אולם כפי שהוברר, כמעט בכל מועד רלוונטי בתקופת חייהם המשותפת של התובע והנתבעת היה תובע נתון בחובות, בהיקף כזה או אחר. החובות נשוא בקשת פשיטת הרגל הראשונה משנת '94 כוסו בחלקם אך בסופו של יום נדרש התובע לבקשת פשיטת רגל נוספת בשנת 2005, כאשר הליכי פשיטת הרגל בגינה הסתיימו רק בשנת 2013.

79. לאור כל האמור לעיל, אני מקבלת גרסתו של התובע ולפיה הסכם הגירושין לא היה חוזה אמיתי ושהוא נערך בשיתוף פעולה של שני הצדדים ולצורך מטרה משפחתית משותפת להציל את בית מגוריהם של הצדדים.

כן אני מקבלת גרסתו של התובע ולפיה למרות גירושי הצדדים ולמרות העברת הזכויות בבית המגורים על שם הנתבעת, כוונתם האמיתית של הצדדים היתה לא לבצע כל שינוי במערכת היחסים הרכושית הפנימית ביניהם ושהם המשיכו להתנהל כזוג נשוי לכל דבר ועניין, לרבות בדרך של שיתוף כלכלי. היקפן וטיבן של הראיות אשר הוצגו בפני ומשקלן המצטבר, עומד אף ברף הראייתי המוגבר אשר נקבע בפסיקה אליה אתייחס בהמשך פסק דיני, המוטל על הטוען לפיקטיביות הסכם אשר הינו צד לו.

ד. בטלותו של הסכם הגירושין

80. לאור הממצאים העובדתיים אשר קבעתי ביחס לכוונת הצדדים בעת עריכת הסכם הגירושין, יש לבחון עתה את שאלת תקפותו של ההסכם.

81. אציין כבר עתה שאני דוחה טענותיו של התובע ולפיהן יש לבחון את עילת תביעתו ואת הסעד המבוקש על ידו, מכוח פסיקת בתי המשפט בעניין שינוי חוזה בדרך של התנהגות. טענה זו אינה נכונה והיא עומדת בניגוד מוחלט לטענות עובדתיות קודמות אשר העלה התובע. הרי לא דין הטענה שהסכם הגירושין שנערך בין הצדדים אינו אמיתי ושהצדדים כלל לא התכוונו לקיימו, כדין הטענה שלפנינו הסכם גירושין תקף שהצדדים זנחו אותו בדרך של התנהגות.

גרסתו של התובע ביחס לפיקטיביות הסכם הגירושין נשמעה לאורך כל ההליך וגרסה זו הוכחה בפני - ואף הנתבעת ניהלה הגנתה בפני על בסיס טיעונו של התובע בדבר פיקטיביות

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

הסכם הגירושין. אמנם שוכנעתי שהצדדים לא התכוונו לפעול לקיום הסכם הגירושין אולם לא מאחר וזה נזנח על ידם בעת חזרתם לחיים משותפים אחרי הגירושין בשנת 94', אלא משום שזו היתה כוונתם ורצונם האמיתי מלכתחילה.

82. המסגרת המשפטית לבחינת טענות הצדדים הינה אפוא בהתאם להוראות הדין בעניין "חוזה למראית עין" כפי הקבוע בסעיף 13 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג – 1973 (להלן: "חוק החוזים"). בסעיף 13 לחוק החוזים נאמר: "חוזה שנכרת למראית עין בלבד - בטל; אין בהוראה זו כדי לפגוע בזכות שרכש אדם שלישי בהסתמכו בתום לב על קיום החוזה."

83. בע"א 630/78 ביטון ואח' נגד מזרחי פד"י לג 3 576, הוסברה משמעותו של המושג חוזה למראית עין בזה הלשון: "בחוזה למראית עין מסכימים ביניהם הצדדים, כלפי חוץ, על הסדר משפטי מסוים, בעוד שכוונתם האמיתית שונה. נמצא, כי מתקיימות בעניין זה שתי מערכות משפטיות. המערכת האחת, החיצונית והגלויה, הקובעת הסדר מסוים המוסכם על הצדדים, והמערכת השנייה, הפנימית והנסתרת, המבטלת בהסכמה הסדר זה או משנה אותו (ראה Planiol et Ripert, Traite Pratique de Droit Civil, Vol. VI, No. 333 גישתו של המחוקק הינה, כי ההסדר החיצוני, שהוא למראית עין בלבד, בטל. זוהי התורה הידועה של סימולציה (simulation) המקובלת במשפט הקונטיננטאלי, ואשר המחוקק נתן לה ביטוי בסעיף 13 לחוק החוזים (חלק כללי). הדין נותן תוקף לרצון האמיתי של הצדדים, ועל כן החוזה למראית עין בטל, ובלבד שלא תיפגע זכות שרכש צד שלישי בתום לב בהסתמכו על קיום החוזה. בחוזה למראית עין אין צד אחד מרמה או מטעה את הצד האחר. שני הצדדים כאחד הסכימו, כי כלפי חוץ תוצג מציאות משפטית שאינה משקפת את שהוסכם בין הצדדים כלפי פנים. עם זאת, אין לערבב בין חוזה למראית עין לבין חוזה מלאכותי. בחוזה למראית עין, אין הצדדים מעוניינים בקיומו של החוזה כפי שהוא משתקף כלפי חוץ. לעומת זאת בחוזה מלאכותי, מעוניינים הצדדים בקיומה של העסקה המוצהרת, אם כי הם הגיעו אליה בדרך מלאכותית."

84. מטרתו של חוזה למראית עין, להציג כלפי חוץ מצב דברים, אשר על פי כוונותיהם האמיתיות של הצדדים לו, אינו משקף את המצב המשפטי האמיתי. וכך נאמר בפסק הדין בעניין ע"א 6295/95 סוליקה בוחסירה ואח' נ' רות בוחסירה ואח' פד"י נ(1) 259:

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

1 " מטרתו של חוזה למראית עין הינה להציג כלפי חוץ מצב דברים, אשר על-פי המוסכם בין
2 הצדדים לחוזה אינו משקף מצב משפטי אמיתי. כך כשצד לחוזה למראית עין מעביר על-פי
3 החוזה זכויות משפטיות אשר בידו לאחר, כדי להציג לפני נושיו מצב כאילו הזכויות אינן
4 שייכות לו. כך כשצד לחוזה כזה מבקש להציג מצב שעל פיו הנכס כבר לא בידיו על-מנת
5 להפיג את לחצם של קרוביו המבקשים זכויות בנכס. חוזה למראית עין יכול להיחתם גם על-
6 מנת להציג כלפי חוץ מצב כאילו רוכש הזכויות על-פי החוזה הפך לבעל הזכויות, דבר היכול
7 להקנות לו יתרון. כך, אם רכישת הזכויות הנחזות על-פי החוזה תאפשר לו קבלת הלוואה."

8
9
10 85. בבוא בית המשפט לדון בשאלת תקפותו של חוזה לפי הוראות סעיף 13 לחוק החוזים, עליו
11 להתחקות אחר כוונתם האמיתית של הצדדים. עניין לנו בקביעה עובדתית הנלמדת ממכלול
12 נסיבות המקרה, ובכלל זאת נסיבות כריתת החוזה והתנהגות הצדדים לאחריו (ר' **בהקשר זה**
13 **ע"א 623/85 משה שלהוב ואח' נ' גליה ואח' פדי מג (2) 214**).

14
15 כאמור, במקרה זה שוכנעתי שכוונתם האמיתית של הצדדים והסכמותיהם הנסתרות היו
16 להמשיך את חייהם כזוג וכמשפחה בבית המגורים המשותף, ללא כל קשר לעובדת חתימת
17 הסכם הגירושין ואף לגירושיהם בפועל. כן שוכנעתי שהעברת הזכויות בבית המגורים, נועדה
18 לקיים את החוזה הגלוי אבל לא היתה לצדדים כל כוונה שבמערכת היחסים הרכושית
19 הפנימית ביניהם יהיה לחוזה הגלוי תוקף והוא נועד אך ורק לתכלית של הגנה על רכושם
20 העיקרי של הצדדים מנושיו של התובע.

21
22 86. באשר לתוצאות המשפטיות הנובעות מסיווגו של הסכם הגירושין שלפני כהסכם למראית עין,
23 בחינת פסיקת בתי המשפט לענייני משפחה מעלה שהדעות נחלקו באשר לשאלה מה יהיו
24 תוצאות הקביעה ולפיה חוזה נערך למראית עין בין בני זוג. לפי גישה אחת, יש לבדוק את
25 הטענה כי מדובר בחוזה למראית עין לגופה, תוך הצבת נטל ראיתי מוגבר על הטוען זאת -
26 וככל שיתברר שהחוזה הינו פיקטיבי להצהיר על בטלותו. לפי גישה אחרת, שיקולים של
27 תקנת הציבור, מדיניות שיפוטית ואף מטעמים של השתק שיפוטי, צריכים להביא לשלילת כל
28 סעד מהטוען לפיקטיביות החוזה, אף ללא קשר לקביעה העובדתית שהחוזה הינו למראית
29 עין.
30

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 סילוק יד ודמ"ש

87. דוגמה לגישה הראשונה נתן לראות בפסק דינו של כבוד השופט גייפמן בתמ"ש 13461/96
(ת"א) אלטשולר נ' אלטשולר (פורסם בנבו ביום 8.12.02). באותו מקרה הטיל בית המשפט
נטל ראיתי מוגבר על בן הזוג אשר טען לביטול ההסכם בטענה של פיקטיביות, בדומה
לדרישה הראייתית הנדרשת בהליכים אזרחיים בעת בחינת טענות מרמה והונאה, אם כי
לגופו של עניין נקבע שהתובע לא עמד בנטל המוטל עליו להוכיח את מראית העין ביחס לחוזה
שבמחלוקת.
- גם בתמ"ש (ת"א) 72445/98 ח.צ. נ' ט.ח. מיום 24.3.05 (פורסם בנבו), בחן בית המשפט את
טענת מראית העין לגופה ולאחר ששוכנע בדבר פיקטיביות ההסכם הצהיר על בטלותו.
את מורת רוחו של בית המשפט מכך שהתובע והנתבעת שם עשו יד אחת בכדי להונות את
בית המשפט והשתמשו בהליך השיפוטי ככלי שרת להונאת נושים, ביטא בית המשפט (כבוד
השופט שאול שוחט) בדרך של פסיקת הוצאות לטובת אוצר המדינה.
88. מקרה נוסף אשר עסק בשאלה זו, נדון בפני כבוד השופט פיליפ מרכוס בתמ"ש 11540-00
(י-ם) ב.פ. נ' ש.פ. מיום 24.3.04 – פורסם בנבו. גם שם הועלתה טענה לפיקטיביות ההסכם
ואולם בית המשפט לא שלל סעד מהתובע ובדק טענותיו לגופן, שכן שוכנע שהנתבעת ידעה על
תכנית הסתרת הבית ע"י התובע מנושיו ומשום הצדדים שווים בעוולתם ולא יתכן להעדיף
הנתבעת על פני האיש.
89. דוגמה לגישה השניה ניתן לראות בפסק דינו של כבוד השופט סארי גיוסי בתמ"ש (נצ')
5052/00 א.ג. נ' א.ר.ג. מיום 19.8.08 – פורסם בנבו. באותו הליך קבע בית המשפט שטעמי סף
של מניעות, השתק, חוסר ניקיון כפיים ושיקולי מדיניות שיפוטית, מחייבים דחייה של הסעד
ההצהרתי שהתבקש ביחס לחוזה הפיקטיבי. לעמדת בית המשפט שם, לא ניתן לתת לתובע
ליהנות מפרי חטאו מכוח הכלל הקובע ש"מעילה בת עוולה לא תצמח תביעה". לפי פסק דין
זה אין מקום להושטת סעד לבעל דין מקום בו נערך הסכם פיקטיבי, המהווה שימוש לרעה
בהליכי משפט על מנת להכשיל נושים. כן יש מקום לשלול סעד מכוח דוקטרינת ההשתק
השיפוטי, מקום בו בעל הדין טען טענה בהליך אחר וטענתו התקבלה שם, אז הוא יהיה
מושקע מלהתכחש לטענתו בהליך האחר במסגרת ההליך הנוכחי.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

90. גם בפסק דינו של כבוד השופט ניצן סילמן בתמ"ש (קריות) 1681-10-10 פלוני נ' פלונית מיום 27.4.11 – פורסם בנבו, עליו הרבתה להסתמך הנתבעת, משקף את הגישה ולפיה אין מקום להושטת סעד לתובע המתכחש להסכם הפיקטיבי שנערך על ידו וזאת הן מכוח דוקטרינת מראית העין היחסית ודיני "החוזת המלאכותי" (ור' גם יתור הפניותיו הנוספות של כבוד השופט ניצן סילמן לפסיקה התומכת בגישה זו בפסק דינו הנזכר לעיל).
91. שלילת הסעד ההצהרתי בדבר בטלות ההסכם שהתבקש, הינה תלויה נסיבות ומסורה לשיקול דעתו של בית המשפט.
- בעניין זה הלכה ידועה היא שמתן סעד הצהרתי נתון לשיקול דעתו של בית המשפט ומקורו בדיני היושר המאפשרים לבית המשפט לבחון התנהגותו של התובע, שיקולי תום לב וניקיון כפיים (ר' אורי גורן "סוגיות בסדר דין אזרחי", מהדורה שמינית, עמ' 469-470).
92. הפעלת שיקול הדעת השיפוטי אינה רלוונטית אך ורק לשלב ההצהרה בדבר בטלות ההסכם, ובחינת השאלה העקרונית האם יש מקום לשלול מהתובע את הסעד אם לאו בנסיבות המקרה הספציפי. לבית המשפט גם שיקול דעת בעת הקביעה מהן התוצאות הנובעות מבטלותו של ההסכם בעת קביעת הסעדים האופרטיביים הנובעים מהצהרה על בטלותו.
- מסקנה זו נובעת מהוראת סעיף 13 לחוק החוזים הקובעת בטלות מעיקרא של חוזה שנכרת למראית עין. חוזה כזה אין בכוחו להעביר זכויות וקניין.
93. חשובה האבחנה ולפיה חובת ההשבה במקרה כזה נובעת מדיני עשיית עושר ולא במשפט ולא מהוראות סעיף 21 לחוק החוזים. עמדה על היבט זה המלומדת גבריאלה שלו בספרה "דיני חוזים" מהדורה שניה, בעמ' 167: "סעיף 13, רישא, קובע כי "חוזה שנכרת למראית עין בלבד – בטל". הוראה זו, הקובעת בטלות מעיקרא של חוזה שנכרת למראית עין, בניגוד להוראות החוק העוקבות אותה והקובעות בטלות חוזה שנכרת מחמת פגם, אינה יוצרת עילת ביטול. לכן הסעיפים הדנים בביטול חלקי (סעיף 19) ובדרך הביטול (סעיף, 20), והמניחים ביסודם את קיומה של עילת ביטול, אינם חלים לגביה. גם הסעיף הדין בהשבה (סעיף 21) והחל רק "משבוטל החוזה", אינו ישים לגבי חוזה למראית עין. בהיות חוזה כזה בטל מעיקרא, אין הצדדים לו זכאים לבטלו ואף אינם זקוקים לכך. חובת ההשבה של מה שנתקבל על פי חוזה למראית עין נובעת ממהות העניין: "חוזה" כזה אינו עוצר כוח להעביר

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

זכויות וקניינים, ומה שנחזה כאילו עובר על פיו, מעולם לא יצא מבעלות המעביר. חובת
ההשבה במקרה כזה נובעת מדיני עשיית עושר ולא במשפט."

94. מכוח דיני עשיית עושר ולא במשפט, רשאי בית המשפט, משיקולי צדק, לשלול את חובת
ההשבה, כולה או מקצה. סעיף 2 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט - 1979 קובע
בהקשר זה בזו הלשון: **"בית המשפט רשאי לפטור את הזוכה מחובת ההשבה לפי סעיף 1,
כולה או מקצתה, אם ראה שהזכיה לא היתה כרוכה בחסרון המזכה או שראה נסיבות
אחרות העושות את ההשבה בלתי צודקת."**

95. נובע מן האמור, כי יהא באפשרותו של בית המשפט לקבוע כי שוכנע בנסיבות העניין שיש
מקום להצהיר על בטלותו של הסכם הגירושין ועדיין משיקולי צדק לשלול מהתובע את סעד
ההשבה, כולו ומקצתו. בדרך זו נתן לשקול באופן פרטני חלקו של כל אחד מבעלי הדין
ביצירת המצג הפיקטיבי בעת כריתת החוזה הגלוי, בחינת האינטרסים הראויים להגנה
במישור היחסים הפנימי בין בני הזוג ויישום בפועל של שיקולי צדק מאזנים.

96. אציין גם כי ייתכן ונתן היה להגיע לתוצאה דומה, בדרך של סיווג הפגם אשר דבק בהסכם
הגירושין ככזה הנופל גם בגדרו של "חוזה פסול" כמשמעותו בסעיף 30 לחוק החוזים, שאז
מסורה בידי בית המשפט סמכות לפטור צד מחובת ההשבה הקבועה בסעיף 21 לחוק משיקולי
צדק ובתנאים כפי שימצא לנכון.

(לענין המחלוקת בין כבוד השופטים הנדל ופוגלמן באשר לשאלת הסיווג של חוזה מראית עין
גם כחוזה פסול והסעדים הנובעים מתוצאות הסיווג – ר' ע"א 4305/10 מזל אילן נ' יוסף לוי
מיום 9.5.12 (פורסם בנבו). גם בדרך זו יוכל בית המשפט לבחון האם הסעד היסודי של
השבת התמורות החוזיות אשר התקבלו על פי החוזה הפיקטיבי, יהיו במלואן או בחלקן.

97. לאחר שבחנתי הגישות השונות אשר את עיקרן סקרתי לעיל, מצאתי שבמקרה זה קיימים
מספר שיקולים אשר יש בהם כדי להביא למסקנה ולפיה אין לשלול מהתובע את הסעד
ההצהרתי בדבר בטלות הסכם הגירושין והשבה מלאה של התמורות החוזיות אשר הועברו על
פיו - וזאת כאמור לאחר ששוכנעתי שהתובע עמד בנטל הראייתי המוגבר הנדרש ממנו –
ואבאר עמדתי.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 סילוק יד ודמ"ש

98. השיקול ולפיו מראית העין נועדה לתכלית של הונאת נושים, הינו הטעם העיקרי העומד ביסוד הגישה התומכת בשלילת כל סעד מהתובע במקרה בו ערך חוזה פיקטיבי למטרה זו. אלא שבהקשר זה יש להבחין בין מערכת היחסים הפנימית בין בעלי הדין, אשר בחרו לערוך הסכם פיקטיבי הנחזה להיות כזה המסדיר יחסיהם הרכושיים, לבין מערכת היחסים בין בעלי הדין לבין צדדי ג' – ובענייננו נושיו של התובע.

99. במקרה שלפני אין חולק שבמועד הגשת התביעה הרכושית התובע היה מצוי בהליכי פשיטת רגל. כן עולה מן המסמכים אשר הוגשו לתיק בית המשפט שבעת הגשת בקשת פשיטת הרגל התובע הטעה ורימה את נושיו בהסתתרו מאחורי הסכם הגירושין הפיקטיבי, על פיו הוא נותר לכאורה ללא כל רכוש משמעותי. התובע הודה מפורשות במעשי המרמה הנ"ל, בבקשתו מבית המשפט המחוזי לאשר לו לנהל את התביעה הרכושית בעודו בהליכי פשיטת רגל בזו הלשון:

"9. כבר יצוין כי המשיב נהג בחוסר תום לב עת הגיש בקתשו לפש"ר. הצהרותיו אשר נגעו לעניין יחסיו עם אשתו וזכויותיהם הרכושיות, בשקר יסודן, האמת היא כפי המתואר במסכת העובדתית בתביעה הרכושית....לא למותר שהצהרה זו נוגדת הצהרות קודמות של המשיב, בפני בית משפט זה."

100. גם הנתבעת הקדישה חלק נכבד מסיכומיה וטענותיה כדי להוכיח בפני את הפסול המוסרי אשר דבק בהתנהלותו של התובע. הנתבעת טענה להגשת תצהירים שקריים לבית המשפט של פשיטת הרגל, אשר נועדו לרמות ולהונות את הנושים ולהטעות את בית המשפט המחוזי - וטענות אלה הוכחו בפני במלואן ואף התובע הודה בהן.

כך למשל הוצג בפני מכתבו של עו"ד xxxx מיום 12.10.2006 מתוקף תפקידו אז כמנהל מיוחד לנכסיו של התובע במסגרת הליכי הפש"ר (סומן מוצג – נ/5). במסמך זה, אשר התובע לא התנגד להגשתו, צוין כי מחקירתו של התובע עלה שהוא טוען שאין בבעלותו נכסים כלשהם, שבית המגורים הועבר לנתבעת במסגרת הסכם הגירושין ושהנתבעת היא זו שנושאת בתשלומי המשכנתא. כן טען התובע בפני עו"ד xxx שהוא התגרש מהנתבעת בשנת 94' וכי רק בשנת 2004 שב להתגורר עימה בבית המגורים. המדובר בטענות הפוכות מאלה להן טען בהליך שלפני.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 סילוק יד ודמ"ש

101. אף בהצעת ההסדר אשר הוגשה על ידי התובע לכונס הנכסים הרשמי ולנאמן ביום 26.12.2012, טען תובע שאין לו נכסים כלשהם (סומן נ/2). כאשר נשאל התובע בחקירתו הנגדית כיצד טען זאת, כאשר תלויה ועומדת תביעתו הרכושית כנגד הנתבעת, השיב התובע שנכון לאותה עת טרם הוכרע ההליך. אמנם הוכח בפני שאותה עת הנאמן על נכסיו כבר ידע על קיומה של התביעה הרכושית שכן בקשה מטעמו לביטול הליכי פשיטת הרגל כנגד התובע הוגשה לבית המשפט המחוזי עוד ביום 24.9.12, למרות זאת לטעמי התובע נקט בלשון מתחמקת ובמצג חלקי מטעה, לכל הפחות בעת פנייתו ב-נ/2.

102. באשר לחוסר תום ליבו של התובע, אפנה גם לקביעותיה של חברתי כבוד השופטת ברכה לכמן, בהחלטתה בבקשתה של הנתבעת לביטול עיקולים זמניים אשר הוטלו לבקשת התובע. בהחלטתה מיום 19.3.12 קבעה השופטת ברכה לכמן, בין היתר, כי:

"לא ניתן לסיים פרק זה של תום הלב, מבלי להתייחס להתנהלותו של המבקש במסגרת הליכי פשיטת הרגל, כפי שהדברים עולים מכתבי הטענות והחקירה. המבקש שהוכרז פושט רגל בשנת 2006 הודה שקיבל סכום של 125,000 ₪ בגין הצטרפותו לשותפות עסקית, פעולה שלא דיווח עליה לנאמן. כמו כן הודה המבקש כי שיקר בתצהיר שהגיש לכונס הרשמי במסגרת בקשה להכריז עליו פושט רגל ביום) 23/10/2005 בקשה שנדחתה (לפיו עזב את בית המגורים המשותף ועבר לגור עם הוריו, עוד הודה המבקש בחקירתו כי ביצע עבודות בתל אביב שלא דווחו לנאמן בתקופת היותו פושט רגל. על כן אני מורה כי העתק מההחלטה יועבר לידיעת הנאמן."

103. הצהרות שקריות אלו ראויות לכל גינוי ומטעם זה אף עתר הנאמן על נכסיו של התובע בבקשה להביא לביטולו של הליך פשיטת הרגל. בגדרי אותה בקשה הובאה לידיעת כונס הנכסים הרשמי ובית המשפט של פשיטת הרגל העובדה שהתובע טען בהליך שלפני שיש לו זכויות רכושיות מכוח מערכת היחסים עם הנתבעת ושלטענתו הסכם הגירושין נזנח על ידי הצדדים והוא חסר כל תוקף. גם בבקשת התובע לאשר לו לנהל את ההליך בפני בית משפט זה, נרשם ברחל בתך הקטנה שהתובע הצהיר הצהרות שקריות בפני בית המשפט המחוזי.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

1 כאשר בקשות אלה מונחות בתיק פשיטת הרגל בבית המשפט המחוזי, מוגשת הצעתו של
2 התובע להפטר והיא מתקבלת על ידי נושיו באסיפות נושים אשר עורך כונס הנכסים הרשמי.
3 בהמשך הצעת ההסדר מקבלת גם את תמיכת כונס הנכסים הרשמי והנאמן - והיא מאושרת
4 על ידי בית המשפט המחוזי.

5
6 104. בנסיבות אלה עולה שאלה עד כמה הפגיעה בנושים צריכה להוות שיקול לשלילת סעד
7 מהתובע ביחס לתוצאות הנובעות מעריכת הסכם הגירושין הפיקטיבי, במערכת היחסים
8 הפנימית בין בני הזוג?

9 יש לזכור בהקשר זה שדיני פשיטת הרגל מתווים מנגנונים והסדרים ספציפיים אשר נועדו
10 להתמודד עם התנהלות חסרת תום לב של פושט רגל ושקיימים סעדים וכלים להתמודד עם
11 תרמית מסוג זה. לעמדת, מעת שמעשי המרמה של התובע היו גלויים לכאורה במסגרת
12 הליכי פשיטת הרגל והצעת ההסדר של התובע התקבלה בכל זאת על ידי נושיו של התובע
13 וההסדר אושר על ידי הנאמן, כונס הנכסים הרשמי ובית המשפט, הרי שהשיקול בדבר
14 הפגיעה בנושים אינו יכול להוות עוד שיקול מרכזי או אפילו עיקרי, לשלילת הסעד מהתובע.
15 בנסיבות אני מוצאת להעדיף את בירור זכותו של התובע לגופה, תוך הותרת ההגנה על
16 אינטרס הנושים לפתרון במסגרת דיני פשיטת הרגל. מטעם זה אני מוצאת גם להורות על
17 המצאת פסק דין זה לכונס הנכסים הרשמי.

18
19 105. טעם נוסף בגינו אין מקום לטעמי לשלול את הסעד ההצהרתי בדבר בטלות ההסכם מהתובע,
20 נעוץ בכך כי שלילת הסעד אמנם תביא לתוצאה ולפיה "החוטא" לא יצא נשכר - ואולם אין
21 תוצאה זו מביאה בכלל חישוב ולא נותנת כל משקל לחלקה של הנתבעת בעריכת הסכם
22 הגירושין, אשר הינה צד להתקשרות הפיקטיבית, בבחינת מעוולת במשותף עם התובע - ולכך
23 שבהתכחשותה להסכמות הצדדים לפיהן לא יחול כל שינוי בענייני רכושם, היא הפרה את
24 ההסכם הפנימי הנסתר כלפי התובע.

25
26 106. במקרה זה שוכנעתי שהנתבעת והתובע נקטו מהלך משפחתי יזום ומשותף להוות את נושיו
27 של התובע ולהגן על רכוש המשפחה וקורת הגג של ילדיהם. העובדה שהחובות נבעו מקריסת
28 עסקיו של התובע אין לה דבר עם כך שגם הנתבעת ביקשה להיבנות וליהנות באותה מידה
29 מהתוצאות הנחוצות של הסכם הגירושין, לצורך הדיפת נושים והגנה על רכושם של הצדדים.
30 מדוע אפוא יש להעדיף תוצאה ולפיה הנתבעת "תזכה" במלוא רכושם המשותף של הצדדים

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

1 חרף הפרת החוזה הנסתר מצידה? לעמדתי בנסיבות בהן בית המשפט ישוכנע מהחומר
2 הראיתי שהוצג בפניו שחלקם של שני בני הזוג בעריכת ההסכם הפיקטיבי וביצעו היה זהה
3 או לכל הפחות דומה ובהיעדר שיקולים אחרים, אין מקום לשלול את הסעד ההצהרתי
4 מהתובע וגם לא להגביל את סעד ההשבה הנובע ממנו.

5
6 107. לכך אוסיף כי בחינת התנהלותה של הנתבעת מעידה שאף היא פעלה לא אחת בשיתוף פעולה
7 עם התובע, באופן שאפשר הונאת הנושים והברחת רכוש, אף מעבר לחתימת הסכם הגירושין.
8 כך למשל אפשרה הנתבעת לתובע להתנהל באמצעות חשבונה בבנק למטרת הפקדת רווחיו
9 מעבודה אשר הוסתרו מנושיו. הנתבעת גם פנתה לטענתה לבנק למשכנתאות ובקשה להגדיל
10 הלוואה, לכאורה למטרה של שיפוץ ביתה, כאשר בפועל הכסף שימש לגרסתה לטובת התובע.

11
12 108. הוכח בפני גם שהנתבעת פנתה לרשות המקומית על מנת לקבל הנחה בארנונה כאם חד-
13 הורית, למרות שהיא המשיכה בכל מועד רלוונטי לחיות חיים משותפים עם התובע וביודעה
14 שמדובר בהצהרה כוזבת. הנתבעת גם השתמשה בהסכם הגירושין הפיקטיבי, בכדי להדוף
15 נושים אשר ביקשו לעקל את המיטלטלין המצויים בבית המגורים. הנתבעת ניהלה מו"מ
16 באמצעות אחיה לחתימת מסמך "הסכם הדברים", כאשר ברקע הדברים עמדה כוונה
17 להסתיר את התמורה שיקבל התובע על פי מסמך זה מנושיו. כן שוכנעתי שהנתבעת הפרה
18 בצורה גסה את ההסכם הנסתר בין הצדדים וברגע הפרידה התכחשה להסכמות הצדדים
19 וטענה לזכויות בלעדיות בבית המגורים וביתר רכוש הצדדים אשר נצבר להם בתקופת החיים
20 המשותפת. גרסתה של הנתבעת בהליך זה והגנתה נסתרו כמעט בכל היבט אפשרי. על חוסר
21 תום ליבה של הנתבעת עמדה גם חברתי כבוד השופטת ברכה לכמן כבר בראשיתם של
22 ההליכים בזו הלשון (ר' החלטה בבקשה לביטול עיקולים מיום 19.3.12):

23 "תמוה בעיני מדוע לא טרחה המשיבה לפרט בדבר החיים המשותפים שהתקיימו בין
24 הצדדים משנת 1994 ומה התרחש בשנים אלו. המשיבה מילאה פיה מים בעניין זה ולא
25 גילתה דבר ולא נתנה התייחסות עניינית לשנים הללו במסגרת הבקשה לביטול עיקולים.
26 על פי העולה בכתב הבקשה של המשיבה שנים אלו כאילו ולא היה בהם דבר וחצי דבר בין
27 הצדדים, על אף שהעובדות והחקירה מצביעות על תמונה אחרת. הימנעותה של המשיבה
28 מליתן גרסתה לשנים של אחרי פסק הדין פועלת כנגדה. גם לאחר החקירה והסיכומים

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

נמנעה מלחשוף את גרסתה וטענותיה, וכל שנאמר בסופו של דבר במסגרת הסיכומים
מטעמה, כי המבקש לן מפעם לפעם בישוב, ואף לא טרחה לציין היכן בישוב.

...

24. אקדים ואומר כי בשלב זה של הדברים, מצאתי כי שני הצדדים אינם תמי לב
בהתנהלותם.

הליך עריכתו של הסכם הממון שקיבל תוקף של פסק דין, שקוף וברור כשמש, ואף
המבקש הודה בכך בפה מלא בחקירתו הנגדית, הסכם הממון נועד לצורך הברחת נכסים
מהנושים ונועד למראית עין בלבד ושני בני הזוג פעלו אז במשותף להתחמק מקיום
התחייבויותיהם.

25. כאמור, המשיבה נמנעה מלפרט בנוגע לקשר בין הצדדים לאחר מתן פסק הדין, מהותו
של הקשר וטיבו גם לא ציינה את העובדה שלאחר פסק הדין נולד להם ילד משותף. מנגד,
המבקש לא צירף לבקשה העתק מפסק הדין ובכך נהג שלא כראוי, עם זאת, כן ציין
המבקש את היותו פושט רגל. אני מוצאת כי שני הצדדים לא מסרו תמונה שלמה ונכונה
של העובדות החשובות בבקשות שהוגשו על ידם.

109. שיקול נוסף התומך במתן סעד מלא לתובע, נעוץ לטעמי בזמן שחלף מאז עריכת הסכם
הגירושין והתנהגות הצדדים מאז. במקרה זה, הגעתי לכלל מסקנה שלאחר עריכת הסכם
הגירושין הפיקטיבי המשיכו הצדדים לחיות כבני זוג 16 שנים נוספות עד למועד הפרידה
בחודש 1/2011 ושכל אותה תקופה נמשכו גם יחסי השיתוף הכלכלי. לטעמי יש בממד הזמן
אף הוא כדי לתמוך במסקנה ולפיה אין מקום לשלול מתובע את הסעד ההצהרתי בדבר
בטלות הסכם הגירושין.

110. את מורת רוחו של בית משפט זה מהונאת ערכאות שיפוטיות והשימוש לרעה בהליכי משפט,
שיקול אשר עשוי בנסיבות מתאימות להצדיק אף שלילת הסעד מהתובע, ניתן לבטא בדרך
של פסיקת הוצאות לטובת אוצר המדינה, כפי שנעשה על ידי כבוד השופט שאול שוחט בעניין
ח.צ. נ' ט.ח. הנזכר לעיל וכן על ידי כך שהוריתי על המצאת פסק דין זה לידי כונס הנכסים
הרשמי.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

111. לאור כל האמור לעיל, אני מקבלת תביעתו של תובע בתמ"ש XXXX שבכותרת, אני מצהירה
בזה על בטלותו של הסכם הגירושין וקובעת שכל התמורות אשר לכאורה הועברו על פיו,
בטלות ומבוטלות, לרבות הזכויות בבית המגורים ובמיטלטלין אשר היו מצויים בו.

ה. המשטר הרכושי החל על הצדדים

112. כאמור, הצדדים נישאו בשנת '85, התגרשו בשנת '94 והתגרשו שוב בשנת 2012. נסיבות אלו
מעלות שאלה מהו המשטר הרכושי לאורו יש לבחון את יחסי הצדדים, האם לפי חוק יחסי
ממון או לפי חזקת השיתוף בנכסים.

113. התובע עתר לקבוע שיש להחיל על יחסיהם של הצדדים את הוראות חוק יחסי ממון בין בני
זוג, תשל"ג – 1973 (להלן: "חוק יחסי ממון") ולחילופין את חזקת השיתוף בנכסים (ר' סעיף
5 לסיכומיו של תובע).

114. ביחס לסוגיה זו אפנה לתע"ז (ת"א) 7668/85 צביה ביהם נ' היועץ המשפטי לממשלה
(האפוטרופוס הכללי) פ"מ תשמ"ח חלק ראשון בעמ' 39, שם דן בית המשפט בקביעת זכותה
של גרושתו של מנוח שחזרה לגור ולחיות עימו לרשת אותו באלמנתו. באותו פסק דין נקבע כי
מעת שבית הדין הרבני חייב את בני הזוג בעשיית גט לחומרא למען יוכלו להינשא כ"א לאחר,
אזי יש לראותם מבחינת החוק החילוני כנשואים, אם כי יודגש כי פסק הדין עסק בזכויותיה
של הנתבעת מכוח דיני הירושה. עמדתו של בית המשפט המחוזי הנ"ל אושרה על ידי בית
המשפט העליון בע"א 524/87 היועץ המשפטי לממשלה נ' צביה ביהם, פ"ד מג (3) 485.

115. בתמ"ש 90270/99 ו- 90272/99 (ת"א) ד"א א"ו נ' ד"ר א"ר ואח' מיום 25.3.04 – פורסם בנבו)
דן בית המשפט בשאלת נפקות היות הצדדים גרושים החיים ביחד כבעל ואשה לגבי יחסי
הממון בקובעו: "לגבי יחסי הממון, אין הבדל בין יחסים של "מחזיר גרושתו" לבין יחסים
שבין בני-זוג ידועים בציבור. במידה ויש הבדל ביניהם, לגבי החובה לסדר גט שני מחומרא,

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

יתכן ויש לקבוע כי יש להחיל עליהם את הסדר איזון המשאבים לפי חוק יחסי ממון דוקא, וזאת למרות שלא ניתן גט שני, כפי שנקבע בפרשת ביהם. בפרשת ביהם, בית-המשפט העליון התייחס אל הצדדים כנשואים וקבע כי הנתבעת יורשת לפי סעיף 11 לחוק הירושה (שאף הוא חוק אזרחי טריטוריאלי), למרות שהיה יכול לראות בהם כמעין נשואים ולקבוע כי הנתבעת יורשת לפי סעיף 55 לחוק הירושה."

116. איני נדרשת לקבוע מסמרות בסוגיה זו, שכן לטעמי כל אחד ממשטרי הרכוש הנ"ל מביא לתוצאה זהה מבחינת יחסייהם הרכשיים של הצדדים.

כאמור, בעת נישואי הצדדים בשנת 85' הצדדים לא ערכו הסכם ממון ועל יחסייהם חל המשטר הרכושי של חוק יחסי ממון. אמנם במועד גירושיהם בשנת 94', ערכו הצדדים הסכם גירושין המסדיר, בין היתר, ענייני רכושם ואולם קבעתי כי מדובר בהסכם בטל אשר אין בכוחו להעביר זכויות או קניין.

117. קבעתי כעניין שבעובדה שהצדדים קיימו משק בית משותף כזוג, תחת קורת גג אחת, במשך 16 שנים נוספות לאחר גירושיהם הראשונים בשנת 94', כאשר כל צד תורם כפי חלקו ויכולתו להתנהלות משק הבית והתא המשפחתי המשותף. כן שוכנעתי שכוונת הצדדים היתה להמשיך ולנהוג בחיי שיתוף מלאים ביחס למכלול הזכויות, החובות והנכסים שנצברו להם כתוצאה ממאמץ משותף ובמהלך החיים המשותפים. משכך, בכל מקרה הוכח בפני כי יחסי וקשרי התובע והנתבעת מקיימים את התנאים הנדרשים להחלת חזקת השיתוף בנכסים על יחסייהם.

118. כפי שנתן יהיה להיווכח מהמשך פסק דיני, מבחינה אופרטיבית לא מצאתי כל הבדל בין התוצאה של החלת כל אחד מהמשטרים הרכשיים על הצדדים, ביחס לנכסים או הזכויות שבמחלוקת אשר אינם פועל יוצא של מאמץ משותף. זאת בין מהטעם כי מדובר בנכסים או זכויות "חיצוניים" אשר נצברו למי מבין הצדדים ואשר אין להביאם בגדר איזון המשאבים בהתאם לסעיף 5 (א) לחוק יחסי ממון, ובין מאחר ולא שוכנעתי בקיומה של כוונת הצדדים לשתף בנכסים אשר לא נצברו במאמץ משותף ואינם נכסים משפחתיים מובהקים.

ו. הכרעה בתביעה הרכושית

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

119. תביעתו הרכושית של התובע הוכתרה כתביעה לשמירת זכויות לפי סעיף 11 לחוק יחסי ממון, בגדרה עתר התובע לסעדים הצהרתיים שונים בנוגע לרכוש המשותף אשר נצבר לצדדים במהלך תקופת חייהם המשותפת, קבלת מחצית תקבולי שכר הדירה בגין השכרת בית המגורים ומתן חשבונות.

120. מאחר וההליך שבפני לא התברר, מבחינה ראייתית ודיונית, כהליך לאיזון משאבים, אין מקום לאמוד את חלקו של התובע בכל נכס או זכות של הנתבעת, בנפרד. הכרעה בהליך זה, אינה מייטרת אפוא, בהיעדר הסכמה, תביעה לאיזון משאבים כולל ביחס למכלול הנכסים והזכויות שנצברו לשני הצדדים במהלך תקופת חיי השיתוף, אשר יש לאזנם.

121. ביחס לאותם נכסים וזכויות אשר נדונו בפני כבר במסגרת ההליך הנוכחי ולצדדים ניתן יומם בבית המשפט, נתן להכריע ולקבוע כבר עתה האם מדובר ברכוש משותף אשר נצבר לצדדים במהלך תקופת החיים המשותפת אשר יש לאזנו, אם לאו - וליתן סעדים הצהרתיים וסעדים לשמירת זכויות בהתאם. ומן הכלל אל הפרט.

בית המגורים בXXX ותכולת בית המגורים

122. אין חולק שערב גירושיהם הראשונים של הצדדים בשנת '94, בית המגורים היה רשום בחלקים שווים על שם שני הצדדים ותכולת הבית היתה משותפת. אמנם בעקבות הסכם הגירושין הועברו זכויותיו של התובע בבית המגורים לנתבעת. כן נקבע שהמיטלטלין המצויים בו יועברו לבעלותה של הנתבעת, אולם קבעתי שהסכם זה הינו בטל ומשכך לא היה בכוחו להעביר זכויות קניין לנתבעת. לאור קביעתי בדבר בטלות הסכם הגירושין, חלה על הנתבעת חובת השבה של מה שקיבלה על פי הסכם הגירושין, והכל כאשר בנסיבות העניין לא מצאתי ששיקולי צדק צריכים לשלול מהתובע את סעד ההשבה, ולו באופן חלקי.

123. יש לזכור בהקשר זה כי על זכויותיה של הנתבעת בבית המגורים נרשמה ביום 16.8.11 בפנקסי המקרקעין משכנתא לטובת בנק מזרחי טפחות בע"מ ('ר' נספח מ' לתצהירו של תובע). הבנק לא היה צד להליכים ועמדתו בעניין זה לא נשמעה בפני. התובע גם התנגד לצירופו של הבנק כצד להליך וטען בפני כי במידה ויזכה בסופו של יום בתביעתו ולא יהיה די ברכוש המשותף כדי לכסות זכויותיו, הוא יפעל למימוש פסק הדין על פי הדרכים הנקובות בחוק ('ר' הודעת התובע מיום 1.4.14). משכך, ההשבה בפועל של הזכויות בבית המגורים לידי התובע, תעשה

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

בדרך של איזון שוויו של בית המגורים, במסגרת איזון המשאבים הכולל בין הצדדים - ואין בפסק דין זה כדי להביא לשינוי מצב רישום הזכויות בלשכת רישום המקרקעין.

124. מעת שקבעתי שהסכם הגירושין בטל, ומאחר ושוכנעתי בהמשך חיים משותפים של הצדדים המקיימים את התנאים להחלת חזקת השיתוף בנכסים, יש לקבוע שבית המגורים ותכולת בית המגורים כפי שנצברה עד למועד פרידת הצדדים בחודש 1/2011, הינם רכוש משותף אשר גם שימש בפועל למגורי הצדדים וילדיהם ולכל צרכיהם הקיומיים.

125. אציין גם שהוכח בפני שהצדדים פעלו במשותף להשבחת בית המגורים, ערכו בו שיפוצים ואף בנו בו יחידת דיור נוספת וכי מדובר בכל מקרה בנכס אשר הינו בבחינת נכס משפחתי מובהק. תשלומי הלוואת המשכנתא אשר רבצו על בית המגורים שולמו מתוך חשבונה של הנתבעת ואולם הדבר נעשה כחלק מהתנהלות הצדדים כלפי חוץ בכל הנוגע לבעלות על בית המגורים. עצם העובדה שתשלומי המשכנתא ירדו רק מחשבונה של הנתבעת, אינם משנים דבר באשר להתנהלות הכלכלית המשותפת של הצדדים בה כל צד תרם במאמץ משותף לתא המשפחתי, וזאת בהתחשב בראיות אשר הוצגו על ידי התובע להפקדות אשר בוצעו על ידו לזכות חשבון זה בסכומי עתק ולאורך שנים.

126. פסק הדין משנת 2004 עליו בקשה הנתבעת להסתמך בכל הנוגע לבעלותה במיטלטלין המצויים בבית המגורים, כלל לא הוצג. כמו כן לא הוצג התצהיר אשר צורף בתמיכה לבקשתה של הנתבעת לאותו פסק דין הצהרתי. כל שהוצג הינו מסמך הנושא את הכותרת "בקשה למתן פסק דין הצהרתי", ללא ציון מס' הליך או תאריך.

אמנם הוצג בפני מסמך נוסף הנושא את הכותרת "בקשה לעיכוב הליכי הוצאה לפועל" מיום 9.3.04 בתיק ה"פ XXXX (בש"א XXXX) ואולם לא ניתן לקבוע מכוח מסמכים אלה שנוצר מעשה בי-דין כלפי התובע, מה עוד ששוכנעתי כי אותה עת הצדדים חיו חיי שיתוף מלאים וכי פעולות כלכליות בהן נקטו כלפי חוץ לא נועדו לשנות דבר ביחסים הפנימיים הרכושיים ביניהם (ר' נספחים ה-ז לתצהירה של הנתבעת). תמיכה לכך נתן לראות בהסכמתה של הנתבעת לכך שהתובע יקבל את כל תכולת בית המגורים בשיחה ביניהם מחודש 5/11 שהוקלטה.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 (סילוק יד ודמ"ש)

127. משכך אני קובעת ומצהירה שבית המגורים ותכולתו נכון למועד הקרע בין הצדדים בחודש 1/2011 הינם בבחינת רכוש משותף של שני הצדדים, בחלקים שווים. פועל יוצא מקביעתי זו, שכל התקבולים אשר התקבלו בידי הנתבעת בגין השכרת בית המגורים או כל חלק ממנו, שייכים לצדדים כפי חלקיהם בבית המגורים וכי במסגרת איזון המשאבים הכולל בין הצדדים, אשר יתברר בנפרד, יאוזן שווי בית המגורים, שווי המיטלטלין והתמורה שהתקבלה בידי הנתבעת בגין השכרת בית המגורים, על כל חלקיו - ולחילופין יפורק השיתוף בעין בנכסים אלה על פי כל דין.

128. בעת ביצוע איזון המשאבים בפועל, יהיה צורך לקחת בכלל חישוב את תשלומי החזר המשכנתא בהם נשאה הנתבעת לבדה לאחר הקרע בין הצדדים בחודש 1/2011, אז נפסק השיתוף הכלכלי, והתשלום מחודש 6/2011 אשר בוצע ע"י אחיה של הנתבעת בסך של 16,164 ₪ ע"ח יתרת המשכנתא לסילוק (ר' אסמכתאות לענין פירעון ע"ח הלוואת המשכנתא – נספח טז' לתצהירה של הנתבעת).

התביעה לסילוק ידו של התובע מבית המגורים וחיובו בתשלום דמי שימוש ראויים

129. משקבעתי שלתובע מחצית הזכויות בבית המגורים, נשטם הבסיס המשפטי לתביעתה של הנתבעת לסילוק יד וחיובו של התובע בתשלום דמי שימוש ראויים בגין השימוש שנעשה ביחידת הדיור ובמחסן לאחר חודש 1/2011. יודגש בהקשר זה שהנתבעת ביקשה לבסס תביעתה אך ורק על הנימוק כי מדובר בנכס בבעלותה הבלעדית וכי ההרשאה הזמנית אשר ניתנה לתובע לעשות בו שימוש הסתיימה. משכך אני מורה על דחיית תביעתה של אישה בתמ"ש XXXX.

חובות בפש"ר והחוב למר xxx

130. לטענת התובע יש לחייב את הנתבעת בעול החובות אשר נצברו לצדדים בתקופת החיים המשותפת. לטענתו של התובע במסגרת הליכי הפש"ר אשר הסתיימו בחודש 12/2013 הוא שילם לנושיו סך של 308,000 ₪ וכי בנוסף הוא חייב סך של 100,000 ₪ למר xxx. מן המסמכים המצויים בתיק בית המשפט ואשר הוצגו על ידי התובע, עולה כי נכון למועד אישור

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

1 הסדר הנושים הצטבר סך של 88,000 ₪ בקופת הכ"ר, מתוך הצעת הסדר ע"ס 300,000 ₪ (ר'
2 פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 11.3.2013).

3
4 131. בין על פי הסדר איזון המשאבים ובין מכוח הלכת השיתוף הנכסים החלה גם על חובות,
5 שוכנעתי כי כעיקרון יש להביא במסגרת איזון המשאבים הכולל בין הצדדים, גם את חובותיו
6 של התובע אשר נצברו לו עד למועד הקרע בחודש 1/2011 כתוצאה מכישלון עסקיו. בעניין זה
7 אציין שהתובע הצהיר והעיד בפני לענין מעורבותם של הנתבעת ואחיה בהליכי פשיטת הרגל,
8 כפי שהתברר - מסמכים רבים הנוגעים להליכי פשיטת הרגל של התובע היו מצויים בידי
9 הנתבעת ואחיה גם הודה שניסה לסייע לתובע בהליכי פשיטת הרגל בהצעה קודמת להסדר
10 נושים אשר נדחתה.

11 132. אלא שבכל הקשור לחובות בפשיטת הרגל אשר שולמו על ידי התובע לזכות קופת כונס
12 הנכסים הרשמי לאורך השנים ועד לחודש 1/2011, המסקנה המתחייבת מכך שהצדדים
13 התנהלו בשיתוף כלכלי עד פרידתם בחודש 1/2011, שהנתבעת נשאה בפועל בהחזר חובות
14 אלה, כך שאין מקום להחילם עליה בשנית. אף התובע אינו טוען אחרת ביחס לחובות הפש"ר
15 אשר נפרעו עד לחודש 1/2011 (ר' סעיף 43 לסיכומיו).

16
17 133. באשר ליתרת החובות אשר נפרעו במסגרת הסדר הנושים בסך של 212,000 ₪, התובע הוכיח
18 שמדובר בחובות אשר היו קיימים במועד הגשת פשיטת הרגל בשנת 2005 ואשר טרם נפרעו
19 במועד הקרע בחודש 1/2011. פירוט קשייו הכלכליים וכישלון עסקיו של התובע הוצג בבקשתו
20 לפש"ר ולא נסתר על ידי הנתבעת (ר' נספח ד' לתצהירה של הנתבעת). יש לזכור בהקשר זה
21 שבמועד הגשת בקשת פשיטת הרגל, קבעתי כממצא שבעובדה שהצדדים ניהלו חיי שיתוף
22 מזה תקופה של כעשרים שנים.

23
24 134. לא שוכנעתי בטענותיה של הנתבעת בדבר הסתבכותו הכלכלית של התובע עקב חובות
25 הימורים וכי חוב כלשהו הנכלל במסגרת הליכי פש"ר מקורו בהימוריו של התובע ויש
26 להחריגו ממסגרת האיזון הכולל. טענה זו לא באה לידי ביטוי מצד הנתבעת בזמן אמת, בין
27 בהסכם הגירושין ובין בטיטות שהוחלפו בין הצדדים לאחר הפרידה בחודש 1/2011. בכל
28 המסמכים אשר הוצגו לעיוני מתוך תיק פשיטת הרגל, לגבי עמדת הנאמן בנוגע להכרזתו של
29 תובע כפושט רגל לאחר חקירת נסיבות פשיטת הרגל, לא נזכרה ולו ברמז טענה כלשהי לענין
30 חובות הנובעים מהימורים ולתביעות חוב אשר אינן נובעות מעסקיו הכושלים של התובע.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

135. לא מצאתי גם ליתן אמון בגרסת הנתבעת ואחיה בענין התמכרותו של התובע להימורים והתרשמתי שמדובר בגרסה אשר נועדה להדוף דרישת התובע לשיתופה של הנתבעת בחובותיו של התובע. יתר על כן, מעדותם של האח והנתבעת עלה כי טענת ההימורים הינה בגדר השערה בלבד ושהיא מבוססת על שמועות (ר' גם סעיף 12 לתצהירו). האנשים אשר כביכול ראו או פגשו את התובע מהמר, לא העידו בפני והנתבעת ואחיה לא יכלו להציג בפני כל עדות להימורים מידיעה אישית (ר' למשל עדותו של אחיה של הנתבעת בעמ' 102 שורות 10 עד 16). דווקא מחלקים אחרים בעדותם של הנתבעת ואחיה ניתן היה ללמוד שחובותיו של התובע נובעים מכישלון עסקיו (ר' למשל עדות אחיה של הנתבעת בעמ' 94 החל משורה 32). לא שוכנעתי גם כי בכך שהתובע נטל חלק במשחקי קלפים מזדמנים ובנסיבות חברתיות, כדי להוכיח שהחובות נשוא הסדר הנושים או כל חלק מהם, מקורם בהימורים מצידו של התובע.

136. לאור האמור לעיל, לכאורה היה מקום להצהיר שבמסגרת איזון המשאבים הכולל על הנתבעת לשאת במחצית תשלום הסדר הנושים, לאחר ניכוי החלק שנצבר בקופת הכונס הרשמי במהלך חיי השיתוף ועד לחודש 1/2011. אלא שהתובע טען והצהיר בפני בית המשפט המחוזי שהצעת הסדר הנושים תפרע על ידי בני משפחתו ולא על ידי מקורות עצמיים שלו (ר' למשל פרוטוקול אסיפת הנושים מיום 10.3.2013). גם בתצהיר עדותו הראשית לא טען התובע שהוא פרע את החוב או כל חלק ממנו בעצמו - ומן המסמכים אשר צורפו לתצהירו לא הוברר מקור המימון לפירעון ההסדר (ר' סעיף 111 לתצהירו של תובע ונספח נב' לתצהירו). רק במסגרת חקירתו הנגדית טען התובע לראשונה שחלק מהחוב נשוא הסדר הנושים - בסך של 110,000 ₪ נפרע באמצעות עזרה מחברים ובני משפחה ואילו היתרה (בסך של 102,000 ₪) מומנה ממקורותיו שלו (ר' עדותו בעמ' 22 שורות 6 עד 25).

137. אולם התובע לא הביא כל ראיה להוכחת הטענה שחלק ממקורות המימון לפירעון הסדר הנושים היה מכספיו שלו אשר נצברו לו לאחר פרידת הצדדים בחודש 1/2011! באשר לחלק החוב אשר נפרע על ידי בני משפחה וחברים, הרי שגם זה לא הוכח וחשוב מכך - לא נטען על ידי התובע שהוא נותר חייב למי מהם תשלום כלשהו בגין עזרתם הנטענת לפירעון הסדר הנושים.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 11-11-22568 (רכושי) דיין
תמ"ש 14-03-43723 (ביטול הסכם)
תמ"ש 13-11-2190 סילוק יד ודמ"ש

בהיעדר כל ראיה לתשלום החוב נשוא הסדר הנושים על ידי התובע עצמו;
משאין בפני כל ראיה שהתובע נותר חייב לצד ג' תשלום כלשהו בגין פירעון חלק מחובות
הסדר הנושים במקומו;
כאשר אין חולק שמלוא החוב במסגרת הסדר הנושים נפרע והתובע קיבל הפטר חלוט;
הרי שבכל מקרה אין בפני כיום חוב שיש ליחסו לנתבעת מכוח חיי השיתוף בין הצדדים עד
לחודש 1/2011 ואני דוחה דרישתו של התובע בעניין זה.

138. באשר לחוב למר xxx, הרי שלא שוכנעתי בקיומו של חוב כזה וגם לא בכך שהתשלום הנטען,
ככל שהיה כזה, הוזרם לטובת התא המשפחתי המשותף. מר xxx לא הציג כל ראיה לתמיכה
בטענה לקיומו של החוב, למעט הצהרתו שלו ושל התובע. הטענה לקיומו של חוב בהיקף של
100,000 ₪, אשר שולם לתובע במסגרת הקמת עסק משותף, מבלי שקיים תיעוד כלשהו בידיו
של xxx מעוררת תמיהה וקושי. העובדה שהנתבעת אישרה כי שכרו של התובע מעבודתו
בעסק המשותף עם מר xxx הופקדה לחשבונה, אינה רלוונטית לסוגיית החוב בסך של ה-
100,000 ₪ אשר אף לטענת מר XXX כלל לא נגע לתשלום שכרו של V תובע.

139. לכך יש להוסיף שמר xxx לא ידע להשיב כיצד שילם את הסך הנ"ל ומתי? בעדותו הוברר
שחלק מהכסף הועבר במזומן, חלק הופקד בחשבון וחלק שימש לרכישת ציוד ושימוש ברכב,
כך שעל פי עדותו של מר xxx עצמו לא ניתן היה להסיק כמה כסף בפועל הועבר לתובע
וממילא לא הובאה כל ראיה לענין התפלגות הכספים כפי הנטען (ר' עדותו בעמ' 48 שורות 1
עד 26).

עדוּתו של V תובע לא תרמה בעניין זה והתגלו סתירות בין גרסתו לבין גרסת מר xxx לענין
הסכום שהתקבל וכיצד זה התקבל בידיו של V תובע, ולא מצאתי ליתן אמון בעדותם בענין
זה. כך למשל העיד מר xxx שחלק מהכסף הופקד בחשבון הבנק ואילו חלק אחר שימש
לקניית רכב, מה שלא נזכר בכלל בעדותו של התובע. לא הובאה גם כל ראיה לענין פירעון
החוב, אשר היה בה כדי לתמוך בגרסת הצדדים, למרות שמר xxx העיד בפני שהחוב נפרע
בתשלומים על ידי התובע. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה דרישת התובע להצהיר שהחוב
למר xxx הינו בבחינת חוב משותף אשר על הנתבעת לשאת במחציתו.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

רכבים

140. לטענת התובע בטרם מועד הפירוד ובמהלך תקופת החיים המשותפת רכשה הנתבעת מכונית מסוג הונדה מ.ר. XXXX תמורת סך של כ- 135,000 ₪, אשר גם נרשמה על שמה (ר' **סעיף 57 לתצהירו של התובע**). התובע לא פירט בתצהירו מהם מקורות המימון לאותו רכב, אם כי בסיכומיו טען שעיקר תמורת הרכישה מומנה באמצעות הלוואה אשר ניתלה על ידי הנתבעת בסך של 100,909 ₪ ואשר מרביתה נפרעה על ידי הנתבעת לאחר פרידת הצדדים (ר' **סעיף 51 לסיכומיו**).

משכך עתר התובע לקבוע שחלקו בשווי הרכב מסוג xxx מסתכם במחצית הכספים המשותפים של הצדדים אשר שימשו לרכישת אותו רכב. כספים אלה נבעו ממכירת רכבה הקודם של הנתבעת מסוג גולף תמורת סך של 32,000 ש"ח, כך שחלקו של התובע מסתכם על פי הנטען ב- 18,000 ₪ בלבד.

141. אלא שהנתבעת הוכיחה בפני שהרכב מסוג גולף אשר היה רשום על שמה, נרכש בשעתו בעבורה על ידי אחיה וכי תמורתו בסך של 64,000 ש"ח שולמו באמצעות שיק בנקאי אשר נמשך לבקשתו של האח ומכספו **(העתק הסכם רכישת הרכב והשיק הבנקאי – סומנו כנספחים יג ו- טו' – לתצהירה של הנתבעת)**. אמנם התובע טען בסיכומיו כי אין בעובדה שמדובר בשיק בנקאי אשר הוכן לבקשת אחיה של הנתבעת ושאין בעובדה שזיכרון הדברים לרכישת רכב הגולף היה על שמו של האח, כדי להעיד שמקור הכספים לרכישת הרכב לא היה ממקורות משותפים של התובע והנתבעת. אלא שעיון בתצהירו של התובע ובסיכומיו (ר' **סעיף 52 לסיכומיו של תובע**) מעלה שלא היה בפיו של התובע כל הסבר ונימוק מדוע הצדדים נדרשו לסיועו של אחיה של הנתבעת בענין זה, ולא הובאה כל ראיה לסתור מצידו של תובע את הראיות שהוצגו בפני ולפיהן מקור המימון הינו בהמחאה בנקאית מכספיו של אחיה של הנתבעת.

142. משכך שוכנעתי שהכספים לרכישת רכב גולף היו ממקורות חיצוניים לתא המשפחתי המשותף, אשר התקבלו בידי הנתבעת מאחיה. לא הוצגה בפני כל ראיה לכך שהיתה כוונה מצידה של הנתבעת לשתף את תובע בנכס זה, לא נטען בפני כי מדובר ברכב המשפחתי היחיד ותובע לא הביא כל ראיה בעניין זה. אחיה של הנתבעת הצהיר שהוא זה שרכש את רכב הגולף

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

בעבור אחותו, ללא כל מעורבות מצידו של התובע והוא זה שגם טיפל במכירתו של רכב הגולף
בעבורה וליווה אותה בעת רכישת רכב ההונדה (ר' סעיפים 39 ו-40 לתצהירו). לאור כל
האמור לעיל, אני מוצאת שאין לאזן כל חלק משווי רכב ההונדה - ואני דוחה דרישתו של
התובע להצהיר כי הינו זכאי לחלק יחסי משווי רכב זה.

הנכסים ברח' XXXX בחיפה

143. התובע טען בכתב תביעתו כי משנפטרו הוריו ז"ל הוא העביר ללא מחשבה את ירושת הוריו
לחשבון המשפחה ולא עלה על דעתו להפריד את ירושת הוריו ממשפחתו.
לטענתו, היה ברור שירשת אביה ז"ל של הנתבעת תשמש אף היא לרווחת המשפחה, אם כי
נוכח הקשיים הכלכליים והליכי פשיטת הרגל של התובע העדיפו הוא והנתבעת לפעול למימוש
צוואת אביה ז"ל של הנתבעת רק במועד שנזכר להם. התובע הוסיף וטען כי מהירושה
שהתקבלה בידי הנתבעת בסך של \$120,000 נרכשו חלק מחלקות x בגוש xxx ברח' xxx ועל
כן מדובר בנכסים משותפים.

144. התובע לא הציג בפני כל ראיה לענין גובה הסכום אשר התקבל בידי במועד פטירת הוריו ז"ל,
לאן זה הופקד ומתי. זאת למרות שלטענת התובע באותה תקופה הסך הנ"ל הופקד בחשבון,
כך שמסמכים ביחס להיקף הכספים ומה שנעשה בהם היו לכאורה בשליטתו ובחזקתו (ר'
סעיף 35 לתצהירו של התובע, אשר לא גובה בכל אסמכתא). התובע אף טען בחקירתו הנגדית
כי ביכולתו להציג אסמכתאות בעניין זה, אך הוא נמנע מלעשות כן (ר' **עדוּתו בעמ' 32**
לפרוטוקול שורות 1 עד 3). כך יוצא שהטענה שכספי הירושה שקיבל התובע שימשו לטובת
התא המשפחתי המשותף של הצדדים כלל לא הוכחה על ידי התובע.

145. אשר לירושה אשר התקבלה בידי הנתבעת, הרי שהתובע טען בעצמו בכתב התביעה (בסעיף
43) – בבחינת הודאת בעל דין - שנכסי המקרקעין ברח' xxx נרכשו מכספי הירושה של
הנתבעת, כך שעל פי הוראות חוק יחסי ממון שהוא עצמו עתר להחלתו על יחסי הצדדים, אין
לו כל חלק בהם (ר' סעיף 5 (א) לחוק). התובע לא הביא כל ראיה לעניין גובה הסכומים אשר
התקבלו בידי הנתבעת מכוח ירושה וגם לא כל ראיה אחרת בדבר כוונה מצידה של הנתבעת
לשתף את התובע בכספים אשר התקבלו בידיה מכוח ירושה זו.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

המסמך היחיד אשר הוצג בפני על ידי התובע היה נסח רישום מקוון מלשכת רישום המקרקעין ביחס למקרקעין הנ"ל, מהם עלה שביום 9.1.2011 נרשמו הערות אזהרה נפרדות על שם הנתבעת ואחיה על פי יפויי כוח בלתי חוזר בגין חלק מהזכויות במקרקעין הנ"ל.

146. במהלך חקירתו הנגדית טען התובע לפתע טענה אחרת לגמרי מזו שהופיעה בכתב תביעתו. לפי גרסתו שם, לאחר פטירת אביה ז"ל של הנתבעת, היא ירשה דירה ברח' xxx ב - xxx אשר נמכרה בשנת 2008 או 2009. כן העיד התובע שחלק מהכספים שהתקבלו בירושה ממכירת הדירה וחלק מהכספים שהוא עצמו הביא מעבודתו במרכז, שימשו לרכישת הנכסים ברחוב xxx ב xxx. אלא שאין כל זכר לטענה זו בתצהירו של התובע וגם לא בחקירתו הקודמת של התובע באותו ענין במסגרת הבקשה לביטול עיקולים! (ר' עדותו של תובע בעמ' 32 שורות 18 עד 30 ובהמשך בעמ' 33 שורות 9 עד 18).

147. למרות טענתו של התובע כביכול הוא היה מעורב ברכישת המקרקעין ברח' xxx ואף שילם מכספי עבודתו עבור הרכישה, לא היה ביכולתו של התובע להראות אסמכתאות לענין העברות הכספים ממנו והוא כלל לא ידע לומר בכמה כסף נרכשו המקרקעין הנ"ל. טענותיו של התובע ולפיהן הנתבעת ירשה דירה ברח' XXX ואשר מכספי מכירתה נרכשו המקרקעין ברח' xxx גם בסתירה לטענתו במהלך חקירתו במסגרת הבקשה לביטול עיקולים בו טען כי את הירושה הם קיבלו רק בשנת 2011 (ר' פרוטוקול מיום 26.1.2012 בעמ' 4 שורות 14 עד 20):

"ת. המצב השתפר כי נכנסה ירושה מבית הורי לחשבון שלי ושל אישתי. זה היה בסכום של 50,000 ומשהו ₪. השיק נכנס לחשבון שלי הפרטי ומהכסף הזה עשינו תוכנית חסכון לילדים ואחר כך משכנו את הכסף לצורכי הבית. לגבי הירושה של אישתי היינו צריכים לקבל בשנת 2001 כשאביה נפטר וקבלנו אותה לפני שנה בערך (הדגשה שלי - ו.ר.ר.).

ש. איך קבלת אותה

ת. אח שלה קנה בניין ב- xxx ורשם 2 דירות על שם הנתבעת. זה הדירות שעוקלו. זה היה גם מכספים שהבאתי הביתה.

משיב לשאלות בית המשפט:

ש. איזה כספים הבאת ומהיכן

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

ת. מעבודות שעשיתי בתל אביב ואשר לא דיווחתי עליהם לנאמן בתקופה הפש"ר. אני לא
זוכר סכומים מדויקים. זה ברח' xxx. אני לא זוכר סכומים שהשקעתי אני בנכס. היום
אני עובד שכיר."

148. אשר לגרסת הנתבעת, לטענתה כספי הירושה שהתקבלו בידיה מעולם לא נטמעו בכספי
המשפחה וחלקם בכלל הוחזקו בעבורה בידי אחיה, אשר הוא זה שגם רכש עבורה את
הזכויות במקרקעין הנ"ל (ר' סעיף 52 לתצהירה). הנתבעת הציגה בפני העתק מצו קיום
צוואה מיום 11.10.2001, ממנו עלה כי אביה ז"ל נפטר ביום 2.6.2001 ושהוא הותיר אחריו
צוואה מיום 18.8.00.
אמנם הצוואה לא הוצגה בפני, אולם נובע מן המסמכים שהוצגו כי יורשיו של אביה ז"ל פעלו
שנים רבות בטרם פרידת התובע והנתבעת לקיום צוואת המנוח ולמרות זאת לא היה ביכולתו
של התובע להוכיח שאיזה מבין כספי המנוח היו בשימוש או הוזרמו לטובת התא המשפחתי
המשותף שלו ושל הנתבעת (ר' נספח כא- לתצהירה של הנתבעת).

149. הנתבעת הציגה בפני חוזה מכר על פיו היא ואחיה רכשו ביום 23.6.2010 זכויות בדירות ברח'
xxx המצויות בחלק מהמקרקעין הנ"ל, כאשר התובע אינו צד לחוזה וגם לא נרשמה לטובתו
הערת אזהרה (ר' נספח כב' לתצהירה של הנתבעת). עוד הוברר מעדותה של הנתבעת ומעדות
אחיה – שחלק מתמורת רכישת הנכסים ברח' xxx שולמה באמצעות הלוואת משכנתא (ר'
עדות האח בעמ' 82 לפרוטוקול שורות 19 עד 21). מדובר בהלוואת משכנתא אשר ניטלה תוך
שיעבוד הזכויות בבית המגורים, אשר החזרה החודשי מסתכם בסך של 3400 ₪ והיא
משולמת דרך חשבונה של הנתבעת, כאשר במחציתה נושא אחיה (ר' גם סעיפים 46 עד 50
לתצהירו של האח).

150. הנתבעת לא נחקרה כלל לענין הטענה כי ירשה תחילה דירה בxxx וכי תמורתה שימשה
לרכישת הנכס בחיפה. הנתבעת גם לא נחקרה כלל ביחס לטענת התובע שהוא השתף
בתשלום כספים אשר שימשו לרכישת הדירות ברח' xxx או כל שאלה אחרת לצורך בעניין,
אשר יהיה בה כדי להביא למסקנה שהנתבעת התכוונה לשתף את התובע בכספי ירושתה או
בכל נכס אשר נרכש מכוחם.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

151. משנתפס התובע על הודאתו ולפיה הנכסים ברח' xxx נרכשו מכספי ירושה של הנתבעת, משלא הוכחה כל כוונת שיתוף, עירוב נכסים או השתתפות של התובע ברכישת הנכס, מה עוד שמדובר בנכס להשקעה, הרי שבין לפי הוראות חוק יחסי ממון אשר התובע טען להחלתו ובין מכוח הלכת השיתוף בנכסים - אין לאזנם ואני דוחה הסעד ההצהרתי אשר התבקש על ידי התובע לפיהן יש לו זכויות בנכסים אלה.

ז. לסיכום

152. לאור כל האמור לעיל, אני מקבלת תביעתו של התובע בתמ"ש 43723-03-14 ומצהירה בזה על בטלותו של הסכם הגירושין וקובעת שכל התמורות אשר לכאורה הועברו על פיו, בטלות ומבוטלות, לרבות הזכויות בבית המגורים ובמיטלטלין אשר היו מצויים בו.

153. התביעה הרכושית בתמ"ש 22568-11-11 מתקבלת בחלקה ואני מצהירה כי הזכויות בבית המגורים ובמיטלטלין אשר היו מצויים בבית המגורים ערב הקרע בחודש 1/2011 שייכים לצדדים בחלקים שווים ויש לאזנם שווים במסגרת איזון המשאבים הכולל או להורות על פירוק השיתוף בהם בעין על פי כל דין. כן אני קובעת ומצהירה שלתובע זכות במחצית תמורת השכרת בית המגורים אשר התקבלה בידיה של הנתבעת מאז 1/2011 וכי יש לאזן גם סכומים אלה במסגרת איזון המשאבים הכולל בין הצדדים.

154. אני דוחה טענות התובע ולפיהן הרכב מסוג xxx הרשום על שם הנתבעת הינו נכס אשר יש לאזן חלק משוויו. כן את דוחה תביעת התובע לחייב את הנתבעת בחובותיו במסגרת הסדר הנושים וכן בחוב כלפי מר xxx.

155. דרישת התובע להצהיר כי נכסי המקרקעין ברח' xxx הינם נכסים משותפים נדחית.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

156. לאור קבלת התביעה הרכושית והתביעה לביטול ההסכם, בין היתר, ביחס לזכויות בבית
המגורים, אני דוחה את תביעתה של הנתבעת בתמ"ש 2190-11-13 לתשלום דמי שימוש
ראויים וסילוק יד כנגד התובע.

157. לצורך איזון המשאבים בפועל על צד המעוניין בקבלת סעד לעתור בסעד מתאים. בשלב זה
ונוכח הזמן שחלף מאז נקיטת ההליכים לא מצאתי ליתן סעדים נוספים לעניין קבלת
חשבונות מה עוד שהתובע לא שב והזכיר סעד זה בסיכומיו. ככל הנדרש, ניתן יהיה להיזקק
לבקשות לקבלת צווי הסרת חיסיון במסגרת הליך איזון המשאבים, אם יוגש כזה.

158. אני מורה שצווי העיקול מיום 13.11.11 אשר הוטלו לבקשת התובע על זכויותיה של הנתבעת
בנכסים ברח' xxx הידועים כגוש xxx ועל רכב מסוג xxx מספר רישוי xxx יבוטלו, בעוד יתב
העיקולים ייוותרו על כנם.

159. לאור התוצאה אליה הגעתי וכדי ליתן ביטוי למורת רוחי מחוסר תום ליבם של שני הצדדים
והשימוש לרעה שנעשה על ידם בהליכי משפט, אני מורה על חיוב כ"א מהצדדים בנפרד
בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 20,000 ₪ (20,000 ₪ התובע ו- 20,000 ₪ הנתבעת),
אשר ישולמו תוך 30 יום מהיום שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין עד למועד
התשלום בפועל.

160. המזכירות תפעל לביטול צווי העיקול הספציפיים עליהם הוריתי, תמציא פסק הדין לצדדים
וכן לכונס הנכסים הרשמי ולאחר מכן תסגור את התיקים.

161. פסק הדין נתן לפרסום ללא ציון פרטים מזהים.

ניתן היום, ט"ז תשרי תשע"ז, 18 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.

בית משפט לענייני משפחה בטבריה

תמ"ש 22568-11-11 (רכושי) דיין
תמ"ש 43723-03-14 (ביטול הסכם)
תמ"ש 2190-11-13 סילוק יד ודמ"ש

ורד ריקנטי-רוסנר, שופטת

1
2
3
4
5

התביעה סגורה